

บทนำ

ทันทีที่รถซีดีคาร์ของบุษบรณจอดสนิทที่หน้าบ้าน ชายหนุ่มที่นั่งมาด้วยก็เปิดประตูลงจากรถแทบจะทันที ร่างสูงใหญ่ในชุดสูทสีเข้มเดินคุ่มๆ ไปเปิดประตูบ้าน และเปิดหิ้งเอาไว้อย่างนั้นตามนิสัย ก่อนจะผลุบหายเข้าไปภายใน

“เปิดประตูหิ้งเอาไว้อีกแล้ว”

หญิงสาววิ่งอย่างพาลพาโล ทั้งที่ไม่เคยบนเขาเรื่องนี้มาก่อน นั่นเป็นเพราะตอนนี้อารมณ์ของเธอกำลังกรุ่นจากการทะเลาะกันมาตลอดทางกลับบ้าน ก่อนจะรีบดับเครื่องยนต์แล้วรีบลงจากรถ วิ่งตามเขาเข้าไปในบ้านอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่ชุดราตรีรัดรูปสีแดงกับรองเท้านสูงปริ๊ดของเธอจะเอื้ออำนวยให้

เสียงฟ้าคำรามครืนครันมาแต่ไกล บ่งบอกให้รู้ว่าตอนนี้ท้องฟ้ากำลังขมุกขมัว เฉกเช่นเดียวกับหัวใจของเธอที่คุกรุ่นอยู่ในห้วงแห่งความหึงหวงอย่างหน้ามืดตาบวม

“เดี๋ยวลิลิงท์ เรามีเรื่องต้องคุยกันนะ” บุษบรณแหงมเมื่อเห็น ลิงท์

หรือ ลิงขร ผู้เป็นสามีกำลังก้าวขึ้นบันได

เขาหันมามองเธอด้วยสีหน้าเรียบเฉย “เอาไว้บุษบรณนี่เกินกว่านี้ก่อนดีกว่า แล้วเราค่อยมาคุยกัน”

“ทำไม” หญิงสาวปราดเข้าไปดึงชายเสื้อสูทของเขา แม้มันจะไม่แข็งแรง แต่ก็สามารถทำให้เขาก้าวถอยลงมาจากบันไดได้

“สิ่งที่คุณทำอะไรไปตอนนี้บุษก็คงไม่ฟัง คุยกันก็มีแต่จะทะเลาะกันเปล่าๆ รอให้อารมณ์เย็นกว่านี้แล้วค่อยมาคุยกันดีกว่า” ชายหนุ่มยังคงยืนย่นคำเดิม

“ไม่!” บุษบรณกรีดเสียงใส่หน้าเขา “บุษต้องการคุยกับสิ่งเดียวกันนี้!”

ชายหนุ่มชะงักมองเธออยู่อึดใจ จะหนีไปไหนก็ไม่ได้เพราะเธอกำชายเสื้อเขาไว้แน่น หากเขาใช้กำลัง เธออาจล้มลงไปและเจ็บตัวได้ ซึ่งนั่นเป็นเรื่องที่เขาขอมไม่ได้อย่างเด็ดขาด ก่อนจะถอนใจออกมาเฮือกใหญ่อย่างขอมจำนน แล้วแกะมือเธอออกจากเสื้อสูทของเขาซ้าๆ แล้วกุมเอาไว้

“ก็ได้”

“สิ่งไหนตายลูกศรไปเจอกันที่งานวันเกิดคุณชายอคิดนใช่ไหม” บุษบรณโพล่งถามทันทีที่เขาเปิดโอกาส

พอเจอคำถามนี้ ลิงขรก็ทำหน้าที่เหมือนนายแล้วถอนใจออกมาอีก เพราะมันเป็นคำถามเดิมกับที่เธอถามมาตลอดบนรถ ก่อนจะปล่อยมือเธอแล้วปลีกตัวเดินเข้าครัวไปเปิดตู้เย็น

บุษบรณเดินตามเข้าไปอย่างหงุดหงิดที่เขาเอาแต่เดินหนีเวลาเธอถามถึงผู้หญิงคนนั้น

“ไหนบอกจะคุยกัน เดินหนีทำไม”

“สิ่งที่ไม่ได้หนี ก็แค่หิวน้ำ” ลิงขรเอ่ยราวกับพยายามประวิงเวลาเพื่อหาข้อแก้ตัว พร้อมกับเอื้อมมือไปหยิบขวดน้ำออกมาเปิดดื่ม

แต่บุษบรณปราดเข้าไปผลักประตูตู้เย็นปิดเสียก่อนอย่างเหลืออด เพราะเขาเอาแต่บ่ายเบี่ยง ไม่ยอมรับเสียที เอาแต่ปฏิเสธทั้งที่หลักฐานคาตา

“ตอบบุษมาก่อน สิ่งนั้นดยายลูกศรนั้นไปเจอกันที่งานวันเกิดคุณชาย
อคิณไช้ใหม่” เธอถามย้ำ

สิงขรถอนใจอีกครั้ง แล้วเดินไปทรุดตัวลงนั่งที่ขอบโต๊ะกินข้าว พร้อม
ดึงโทรศัพท์มือถือออกจากกระเป๋าทางเกงมาวางไว้บนโต๊ะ

“สิ่งที่บอกนุชไปเป็นสิบๆ ครั้งแล้วว่า...เปล่า”

“แล้วยายนั้นไปเจอสิ่งที่นั่นได้อย่างไร”

“นี่ก็บอกไปเป็นร้อยครั้งแล้วมั้ง คุณลูกศรเธอไปกับคุณธีรตนย์”

ธีรตนย์ที่ถูกอ้างถึงคนนี่คือเจ้าของนิตยสารไรท์นอส นิตยสารปลูกใจ
เสือป่าชื่อดังของเมืองไทยที่มีนางแบบสุดเซ็กซี่ในสังกัดมากมาย ซึ่ง ลูกศร
หรือ ศรศมล ก็เป็นหนึ่งในนางแบบแถวหน้าของนิตยสารด้วย

“ไม่จริง ก็เห็นๆ กันอยู่ว่าคุณธีรตนย์คงไปกับคุณสร้อย เขาจะหนีบ
แม่หนีมาด้วยทำไม” บุษบรณแย้ง เพราะเป็นที่รู้กันโดยทั่วไปว่า แคชาโนวา
เมืองไทยอย่างธีรตนย์กำลังคัวอยู่กับนางแบบคลื่นลูกใหม่อย่างสร้อย ผู้ที่ว่า
กันว่าอาจมาเบียดพวกราชินีเซ็กซี่บอมบี้ให้ตกขอบกันเป็นทิวแถว รวมทั้ง
นางแบบแถวสองอย่างศรศมลด้วย

สิงขรถอนใจเฮือก “ก็คุณชายอคิณเชิญคุณลูกศรมาด้วย คุณธีรตนย์
เลยต้องพามาด้วยสิ บุษก็รู้ว่าบริษัทโฆษณาของสิงห์กำลังทำโฆษณาให้
ก๊อคน้ำซัลโว แล้วคุณชายก็เป็นคนแต่งเพลงโฆษณาให้ ส่วนคุณลูกศรก็เป็น
ทั้งฟรีเซนต์อร์ เป็นทั้งนักร้องให้แกโฆษณานี้ เราสามคนทำงานร่วมกันบ่อย
ก็ไม่แปลกที่สิงห์กับเธอจะไปงานเดียวกัน”

“แล้วทำไมต้องแอบไปกอดกันหน้าห้องน้ำด้วย” บุษบรณไม่ยอมแพ้
เพราะเธอเห็นกับตาเลยว่าเขากอดแม่หนีนั้นจริงๆ แถมยังเห็นอีกด้วยว่าแม่หนี
ส่งสายตาและรอยยิ้มมาเยาะเย้ยเธออีกต่างหาก

ซึ่งนั่นเป็นเหตุผลหลักที่ทำให้เธอถึงกับปรอทแตก หนีไปหยิบแก้ว
ไวน์จากถาดของพนักงานเสิร์ฟสาวที่เดินผ่านมาพอดี แล้วสาดใส่หิ้งคู่ จน
กลายเป็นเรื่องอื้ออึงขึ้นมา ทำให้หม่อมราชวงศ์อคิณผู้เป็นเจ้าของงานถึงขั้น

ต้องเข้ามาห้ามทัพด้วยตัวเอง

“มันเป็นอุบัติเหตุ”

หญิงสาวหัวเราะในลำคอ

“อุบัติเหตุเหมือนในละครครั้งนี่สิ สิ่งที่จะบอกบุษไซ้ให้รู้ว่าแม่นั้นเกิดวูบขึ้นมา ก็เลยเซตกลาเข้าสู่อ้อมอกสิงห์”

“ก็มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ นี่นา”

“บุษไม่เชื่อ!” บุษบรณตะคอกใส่เขา ทุกทีที่เธอนึกถึงสายตาและรอยยิ้มที่เต็มไปด้วยประกายเยาะหยันของศรศมลก็ยิ่งทำให้เธอเดือดดาลมากขึ้นทุกที

สิงขรส่ายหน้าด้วยท่าทางระอา “สิงห์บอกแล้วไง ตอนนั้นบุษกำลังโกรธพุดอะไรไปบุษก็ไม่ฟัง เราค่อยคุยกันวันหลังดีกว่า”

“ไม่...”

ยังไม่ทันที่บุษบรณจะพุดอะไรออกไป เสียงเตือนจากแอปพลิเคชันข้อความยอดฮิตก็ดังขึ้นมาจากโทรศัพท์มือถือของสิงขรที่วางอยู่บนโต๊ะ

ด้วยความที่ระแวงอยู่แล้ว หญิงสาวจึงรีบคว้าโทรศัพท์เครื่องนั้นมาดูหน้าจอ ก่อนจะเห็นว่าเป็นข้อความของศรศมล จึงรีบกดเข้าไปดู

“ทำอะไรนะ...บุษ” เสียงของสิงขรเหมือนเป็นการปรามอยู่ในที่ “นั่นมันโทรศัพท์สิงห์นะ”

แต่ยามนี้บุษบรณไม่สนอะไรอีกแล้ว ยิ่งเปิดไปเห็นภาพศรศมลทำปากจู้ส่งจูบให้ไนโทรศัพท์มือถือของสิงขร พร้อมข้อความว่า ‘ฝันดีนะคะ’ อารมณ์ของเธอก็เดือดพล่านขึ้นราวกับภูเขาไฟปะทุ

“เลว!”

บุษบรณคำราม ยิ่งเธอหันหน้าจออกไปให้เขาดู แล้วเห็นเขาหันหน้าถอดสีเธอก็ยิ่งคิดว่าเขาเล่นไม่ซื่อกับความรักของเธอเข้าแล้วจริงๆ

“นี่มันอะไรกันคะ ทำงานด้วยกันจนถึงขั้นส่งจูบให้กันแบบนี้หรอ”

“เอ่อ...”

สิ่งขรอีกอัก บรรยากาศเสียงบงันเข้าแทรกซึ่มระหว่างกัน ก่อนจะเกิดเสียงฟ้าผ่าดังเปรี้ยง และตามมาด้วยเสียงฝนที่โปรยปรายลงมากกระทบหลังคาราวกับฟ้ากำลังร้องไห้

“สิ่งที่ทำแบบนี้กับบุษได้ยังไง” หญิงสาวเอ่ยถามสะอึกสะอื้น น้ำตาไหลลงมาอาบแก้มนวลที่แดงก่ำด้วยความโกรธและผิดหวัง

“คือ...เอ่อ...สิ่งนี้ก็...ไม่รู้ว่าทำไมคุณลูกศรถึงส่งอะไรแบบนี้มา”

“โกหก!” บุษบรรณโพล่งขึ้น ก่อนจะปาโทรศัพท์ที่ใส่หน้าอกเขาอย่างเหลือรอด

“เฮ้ย!” สิ่งขรอุทาน พยายามจะคว้าโทรศัพท์ของตัวเอง แต่ด้วยความที่ไม่ทันตั้งตัวและระยะที่กระชั้นชิด โทรศัพท์จึงกระแทกหน้าอกเขาแล้วหล่นลงพื้น แตกกระจายเป็นเสียงๆ

แต่แค่โทรศัพท์แตกก็ยังไม่สนใจบุษบรรณ เธอใช้สองมือผลักเขาอย่างแรง น้ำตาไหลลงอาบแก้มอย่างเหลือจะกลั้น

“สิ่งที่ไม่รู้ว่ามันจะส่งมา หรือไม่รู้ว่าบุษจะเห็นกันแน่” หญิงสาวร้องไห้คร่ำครวญ “สิ่งที่ทำแบบนี้ได้ยังไง สิ่งที่มีอะไรกับแม่นั้นแล้วใช้ไหม นานแค่ไหนแล้ว”

“มัน...เอ่อ...มันไม่ใช่...”

“ใจร้ายมาก!” บุษบรรณทั้งตะคอกทั้งสะอึกสะอื้น “สิ่งที่มีไปแล้วเธอว่าสาบานอะไรเอาไว้กับบุษในวันแต่งงาน สิ่งบอกจะรักบุษคนเดียวแต่นี้มันอะไร ผ่านไปแค่สองปีสิ่งก็มีคนอื่นเสียแล้วเธอ”

“บุษ...ฟังสิ่งก่อนนะ สิ่งที่ไม่...”

“ไม่ต้องมาแก้ตัว บุษไม่อยากเห็นหน้าสิ่งอีกแล้ว”

“แต่...”

ไม่ทันที่สิ่งขรจะพูดอะไรออกมา อารมณ์ของบุษบรรณก็ระเบิดขึ้นใหม่อีก เมื่อนึกถึงริมฝีปากอันอวบอิมของศรคณลที่ห่อเป็นรูปหัวใจ หญิงสาวจึงเงื้อมือขึ้นตบเขาฉาดใหญ่ ก่อนจะวิ่งออกจากห้องครัวผ่านห้องโถงกลางออก

ไปนอกบ้าน

“บุษ!”

เสียงสิงขรไล่ตามหลังมา แต่บุษบรณไม่สนใจ จิตใจของเธอบอบช้ำเกินกว่าจะฟังคำโกหกพกลมอะไรจากเขานีกแล้ว สองปีแห่งความเชื่อใจ มันไม่ได้ช่วยให้ผู้ชายอย่างเขาคงอยู่ในความซื่อสัตย์ต่อชีวิตคู่ได้เลยสักนิด

บุษบรณกระโดดขึ้นรถซิติคาร์คูใจ รีบล็อกประตูไม่ให้เขาเปิดเข้ามาได้ ก่อนจะสแตร์ตรรถท่ามกลางเสียงตบกระຈกและเสียงตะโกนบอกให้ลงไปคุยกันของสิงขร

ที่ตอนแรกไม่อยากจะคุย แต่ตอนนี้พอเธอจับได้ก็อยากจะคุยขึ้นมาอย่างนั้นหรือ... ฝันไปเถอะ

ด้วยความโมโหหญิงสาวจึงเข้าเกียร์ เหยียบคันเร่งขับรถฝ่าสายฝนออกไปอย่างรวดเร็ว ทั้งให้ผู้เป็นสามีเฝ้ามองตามตาละห้อยอยู่ที่หน้าบ้านตามลำพัง

ฝนที่เทลงมาพร้อมกับเสียงคำรามจากฟากฟ้าทำให้สิงขรอดรู้ลึกรู้ลึกเป็นห่วงบุษบรณไม่ได้ ยิ่งขับรถออกไปคนเดียวด้วยอารมณ์ที่ไม่ปกติแบบนั้นก็ยิ่งทำให้เขาเป็นห่วงเธอมากขึ้นไปอีก

ชายหนุ่มยืนละล้าละลังอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะรีบวิ่งไปที่โรงจอดรถซึ่งมีจักรยานยนต์คันใหญ่จอดเรียงกันอยู่สามคัน เขาระโดดขึ้นคันที่อยู่ใกล้ตัวที่สุด จากนั้นก็สตาร์ทเครื่องยนต์ที่ตามรถของภรรยาไปทันที

เมื่อไปถึงป้อมยามหน้าหมู่บ้าน เขาก็ร้องถามเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่ก้าวออกจากป้อมมายืนตะเบะให้ทันที

“ลุงต๋อย เห็นรถเมียผมไหมครับ ขับไปทางไหน”

“เลี้ยวไปทางนั้นนะครับ” เจ้าหน้าที่สูงวัยชี้ไปทางขวามือ เพราะจำรถทุกคันในหมู่บ้านได้ และรถที่เพิ่งออกจากหมู่บ้านก็มีเพียงแค่คันเดียว

“ขอบคุณครับ” สิงขรค้อมศีรษะเล็กน้อย ก่อนจะบิดคันเร่งตามไป

อย่างรวดเร็ว

ทางที่เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยหมู่บ้านซีมานั้น เป็นทางที่จะออกไปสู่ถนนกาญจนาภิเษก เส้นทางค่อนข้างคดเคี้ยวและมีโค้งอันตรายอยู่สองสามจุดด้วยกัน รวมไปถึงโค้งตันไทรอันเป็นที่ลือลั่นว่าเสียชนหนักมาก

ยิ่งคิดก็ยิ่งทำให้สิ่งชั่วรู้สึกเป็นห่วงบุษบรรณมากขึ้นไปอีก เพราะฝนที่กระหน่ำลงมาอาจทำให้ถนนลื่นและเกิดอุบัติเหตุได้มากกว่าปรกติ

ทุกทีสิ่งชั่วจะชี้กรยานยนต์อย่างระมัดระวัง ยิ่งฝนตกหนักอย่างนี้ ก็ยิ่งต้องระวังเป็นพิเศษ ทว่าวันนี้ด้วยความเป็นห่วงคนรัก เขาจึงจำต้องงดวิชาแข่งรถวิบากที่เคยใช้สมัยเป็นนักแข่งมาใช้

แทนที่จะผ่อนคันเร่ง สิ่งชั่วกลับบิดแรงขึ้นเพื่อตามให้ทันรถของภรรยา จนกระทั่งเห็นไฟท้ายของรถซิตี้คาร์คันนั้นอยู่ลิบๆ ก็ยิ่งเป็นการกระตุ้นให้เขาบิดคันเร่งให้เร็วขึ้นอีก

สายตาของสิ่งชั่วจับจ้องอยู่ที่ไฟท้ายของรถภรรยาอย่างไม่วางตา ความแรงของเครื่องยนต์ทำให้ระยะห่างระหว่างกันถูกทำให้สั้นลงเรื่อยๆ

แต่อย่างที่บอกว่าเส้นทางนี้ค่อนข้างคดเคี้ยวและมีโค้งอันตรายอยู่หลายจุด โดยเฉพาะโค้งตันไทรข้างหน้าี่รถของบุษบรรณเพิ่งจะตีโค้งเลี้ยวกลับไป

สิ่งชั่วกัดฟันเร่งความเร็วขึ้นอีก ทว่าพอจะเข้าโค้งเขาก็กลับต้องกดเบรกเต็มแรง เมื่อเห็นไฟหน้าของรถบรรทุกคันใหญ่สอดเข้ามาใส่

“เฮ้ย...!”

ชายหนุ่มร้องเสียงหลง เพราะในระยะกระชั้นชิดเช่นนี้ แถมถนนก็ยังมึนน้ำเจิ่งนองไปหมด เขาไม่มีทางจะหลบรถบรรทุกคันนั้นได้ทันแน่ๆ

ในที่สุดรถจักรยานยนต์คู่ใจของเขาก็ล้มลงอย่างไม่เป็นท่า คีระชะพาดพื้นเสียงดังสนั่น แม้จะสวมหมวกกันน็อกอยู่แต่แรงกระแทกอย่างรุนแรงนั้นก็ทำให้สติสัมปชัญญะของเขาขาดผิงลงไปทันที พร้อมๆ กับที่ร่างและรถจักรยานยนต์ไถลเข้าหาล้อรถบรรทุกคันใหญ่ที่วิ่งสวนมาอย่างรวดเร็ว

๑

สี่สิบเก้าวันต่อมา

ว่ากันว่าหลังจากคนตายไปแล้วจะไม่รู้ว่าตัวเองตาย เจ็ดวันให้หลัง
วิญญาณตนนั้นถึงจะรู้ตัว

และจะถูกกักบริเวณไว้สี่สิบเก้าวัน เพื่อรอการพิจารณาคดีบุญกรรม
ที่เคยทำตอนยังมีชีวิตอยู่

แต่หากเลยกำหนดที่วันนี้แล้ว นั่นหมายความว่าวิญญาณนั้นได้กลายเป็น
เป็นวิญญาณเร่ร่อน

อาจด้วยต้องการหนีกรรม หรืออาจเป็นเพราะบ่วงกรรมบางอย่างที่
ยังคงติดค้างคาใจอยู่

จันจวงหรือตาข้างหนึ่งขึ้นมองหญิงชราที่กำลังเดินเข้ามาอย่างลังเล
ลังกา พยายามเก็บรายละเอียดให้ได้มากที่สุด ก่อนจะทำเป็นนิ่งและหลับตา
ลงเมื่อหญิงชราคนนั้นทรุดตัวลงนั่งตรงข้ามโต๊ะทรงกลมที่มีลูกแก้วลูกใหญ่
ตั้งอยู่ตรงกลาง

แสงไฟพลาสติกคล้ายสายฟ้าที่อยู่ใต้อุปกรณ์นี้ทำให้บรรยากาศในห้องที่มีตลับดูเข้มข้นขึ้นเยอะ

แต่แท้จริงแล้วมันก็ไม่ได้เป็นของวิเศษวิโสอะไร เพราะเธอไปหาซื้อมาจากตลาดนัดจตุจักรถูกละไม่กี่ร้อยบาท เนื่องจากเห็นว่ามันน่าสนใจดี เวลาสัมผัสมันก็จะมีลำแสงพลาสติกพุ่งออกมา และสามารถเคลื่อนที่ไปตามที่นิ้วของเราเคลื่อนไปได้

เมื่อลูกค้าคนสุดท้ายของค่ำคืนนี้นั่งลงเรียบร้อยจันจวงจึงลืมตาขึ้น พอหญิงชราเห็นหน้าตาของเธอเป็นสีชาวล้วน มีเพียงขีดสีดำคล้ายเม็ดข้าวสารเล็กๆ อยู่ตรงกลางเหมือนตาแมวกี่สะตุงด้วยความตกใจ

“สวัสดิ์...แม่แจ่ม”

หญิงชราเบิกตากว้างจ้องมองเธออย่างตกตะลึง เพราะไม่คิดว่าจันจวงจะเรียกชื่อได้อย่างถูกต้องทั้งที่เพิ่งเจอกัน

หญิงสาวแสบยิ้ม ก่อนจะวางนิ้วทั้งห้าลงบนผิวลูกแก้ว ทำให้เกิดแสงวิ่งผ่านไปตามนิ้วของเธอ

“จะ...เจ้าแม่กระเกตหรือคะ”

“ข้าเอง กระเกต” จันจวงบอก ก่อนจะเอ่ยถาม “อยากคุยกับวิญญาณลูกสาวใช่ไหม”

ป้าแจ่มยกมือทาบอก ตะลึงงันอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพยักหน้าล่ำล่ำละลักตอบ “ค่ะๆ ใช่ค่ะ”

หญิงสาวยิ้ม ดูเหมือนหญิงชราคนนี้จะค่อนข้างหัวอ่อน เพราะเพียงแค่ลูกเล่นง่ายๆ ก็ทำหน้าตกใจในอิทธิปาฏิหาริย์ขนาดนี้แล้ว ที่เหลือก็คงไม่ยากเกินสติปัญญาของเธอแน่ๆ

ที่เธอรู้ว่าหญิงชราคนนี้ชื่ออะไรและมาทำไมนั้น เพราะเธอกำหนดให้ลูกค้าทุกคนต้องถูกลูกจิ้งจิวคราวของเธอสัมภาษณ์เบื้องต้นก่อนที่ชั้นล่างของตึกแถวที่เธอเช่าไว้ทำตึกพัก เสียงของลูกค้าจะถูกส่งผ่านไมโครโฟนตัวเล็กที่ซ่อนอยู่ใต้โต๊ะมาถึงหูฟังจิวที่เสียบอยู่ในหูของเธอ แค่นี้เธอก็สามารถ

สร้างความประทับใจแรกพบให้แก่ลูกค้าที่เข้ามาได้แล้ว ต่อจากนั้นจะพูดหรือทำอะไร ลูกค้าก็จะคล้อยตามได้ไม่ยาก

“กอมมีสาขาเดเฮ อันปือป็นสาขาเฮ...”

หญิงชราจึงอ้าปากกว้างขึ้นอีกกับภาษาเทพมั่วๆ ของจันจวง

“เอาละ ข้าเจอวิญญูณของลูกสาวเอ็งแล้ว”

“จริงหรือคะ”

จันจวงพยักหน้า แล้วหันไปผายมือไปยังเก้าอี้ว่างข้างๆ ตัว “นั่งลงสิ นั่งแก้ว”

“เอ...ละ...ลูกฉันชื่อส้มมะคะ”

‘ฉิบหายแล้ว จำผิดได้ไงวะ แก้วมันเมียลูกค้าคนก่อนนี่หว่า’

จันจวงคิดในใจ แต่ยังคงควบคุมสีหน้าไม่ให้ตื่นตระหนก ก่อนจะใช้มือพาโต๊ะตั้งเบรียง แล้วลุกขึ้นยกเก้าอี้ข้างหนึ่งขึ้นเหยียบบนเก้าอี้ ก่อนจะขึ้นนิ้วไปที่เก้าอี้ว่างตัวนั้นพร้อมกับพ่นภาษาเทพออกมาเสียดยาวด้วยท่าทางเกรี้ยวกราด จากนั้นจึงค่อยนั่งลงแล้วหันไปยิ้มให้ป้าแจ่มอย่างเข้มซ้อย

“พี่นั่งแก้วมันมาสวมรอย ข้าได้มันไปแล้ว ตอนนี้นั่งส้มมันมาแล้ว”

หญิงสาวผายมือไปยังเก้าอี้ว่างข้างๆ อีกครั้ง พร้อมกับใช้เท้าเตะขาเก้าอี้ให้มันขยับเล็กน้อย ทำเอาหญิงชราถึงกับสะดุ้งเฮือก

“ชะ...ใช่ส้มจริงๆ ใช่ไหมคะ”

“ใช่สิ ด้วยญาณพิเศษของข้า มันคือส้มลูกของเอ็ง เอ็งอยากจะทำอะไรนั่งส้มมันล่ะ”

“ละ...ฉัน...ฉันอยากรู้ว่าไอ้เวลานั้นเอาศพนั่งส้มไปไว้ที่ไหนคะ”

จันจวงพยักหน้า ก่อนจะหันไปทางเก้าอี้ว่างแล้วพ่นภาษาเทพออกมาเสียดยาว

“กำปี้ดกึ่งกีย กอมปานียา...”

ระหว่างพูดก็ทำเป็นหยุดพยักหน้าหงิกๆ ราวกับกำลังรับฟังลูกสาวป้าแจ่มอย่างตั้งใจ แต่ในความเป็นจริงแล้วเธอพยายามนี้ถึงชั่วที่อ่านจาก

หนังสือพิมพ์และเว็บเพจต่างๆ เกี่ยวกับคดีอาชญากรรมที่ยังหาศพไม่พบ เพื่อมาเทียบเคียงกับคดีนี้

การที่จะทำงานแบบนี้ได้จำเป็นจะต้องมีความรู้รอบตัวเยอะและมีความจำดี เวลาว่างส่วนใหญ่ของจันจวงจึงมักจะหมดไปกับการอ่านหนังสือพิมพ์และท่องโลกอินเทอร์เน็ต พยายามเก็บข้อมูลให้ได้มากที่สุด

ในที่สุดจันจวงก็นึกถึงข่าวหญิงสาวหายตัวไปอย่างลึกลับจากเว็บเพจดังเว็บหนึ่งทำงานตามล่าหาความจริงเกี่ยวกับคดีอาชญากรรมขึ้นมาได้ หญิงสาวคนนั้นมีชื่อเล่นว่าส้ม และมีแม่ชื่อแจ่ม

“ลูกสาวเอ็งบอกว่ามันเป็นพื้นที่ที่ทั้งมืดและหนาวยะเยือกมาก รู้สึกเหมือนมีน้ำอยู่รอบตัว” จันจวงมั่วไปก่อน เพราะจำได้จากการวิเคราะห์ของเว็บล่าหาความจริงนั้นว่า หญิงสาวอาจถูกจับถ่วงน้ำที่ไหนสักแห่ง

“อยู่ในบ่อน้ำท้ายหมู่บ้านจริงๆ ไช้ไหมคะ”

พอลูกค้าโพล่งออกมาเองอย่างนี้ก็เข้าทางร่างทรงกำมะลออย่างจัง เพราะไม่ต้องสู่มเสี่ยงเดามั่วให้ผิดเพี้ยนไปมากกว่านี้

“ใช่แล้ว บ่อน้ำ บ่อน้ำท้ายหมู่บ้าน คนร้ายข่มขืนนางส้ม ซ้ำมัน แล้วจับมันถ่วงน้ำ”

“เป็นไอ้เลวชาติจริงๆ ไช้ไหมคะ”

เป็นเคลเดียวกันจริงๆ ด้วย เพราะจำได้ว่าผู้ต้องสงสัยในคดีนั้นชื่อชาติรี

“นางส้มบอกว่าใช่ ไอ้ชาติรีทำร้ายมัน”

“โธ...ลูกแม่” หญิงชราร้องไห้คร่ำครวญ

“นางส้มมันบอกว่าให้เอ็งจ้างคนไปงมในบ่อคืนนี้เลย มันหนาวมากอยากกลับบ้าน”

“ตะ...ได้ค่ะ ได้ บอกนางส้มทีหะคะว่าฉันจะรีบไป” หญิงชราพูดด้วยความตื่นเต้น ก่อนจะหยิบธนบัตรสีเทาอันแสนสวยงามหย่อนลงในกล่องที่วางอยู่ข้างๆ โต๊ะ แล้วรีบลุกออกไปจากห้องทันที

พอลูกค้าคนสุดท้ายของคืนนี้ออกไป จันจวงก็ปรี้อตาข้างหนึ่งแอบมองให้แน่ใจว่ากลับไปแล้วจริงๆ ก่อนจะเหยียดแขนสองข้างแล้วบิดกายด้วยความเมื่อยล้า เพราะต้องนั่งท่าทำซิงซัง หน้าตาบิดเบี้ยว และปากเบะมาตลอดสามชั่วโมงตั้งแต่ช่วงหัวค่ำ

หลังจากนั้นก็ลุกขึ้นเดินไปเข้าห้องน้ำ ถอดคอนแทกต์เลนส์แมวมืดซึ่งมีขายทั่วไปตามท้องตลาดและในอินเทอร์เน็ตออกเพื่อพักสายตา ก่อนจะล้างหน้าแล้วพิศมองดูตัวเองในกระจก

“แก้มหน้าตั้งสามชั่วโมง หน้าจะเหี่ยวไหมเนี่ย ไม่ได้การละ”

จันจวงหยิบกระปุกครีมทาผิวยี่ห้อดังมาเปิดและคว้านเอาครีมที่ก้นกระปุกขึ้นมาถูกับอีกมือหนึ่ง ก่อนจะละเลงลงบนใบหน้าขาวใสของตัวเอง เพราะไม่ยอมให้มีริ้วรอยเกิดขึ้น แม้จะเพิ่งอายุสี่สิบเอ็ด และใบหน้าขาวใสกระเดียดไปทางสาวเกาหลี แต่ก็ยังไม่มีใครมาจีบสักคน

“หน้าเหี่ยวก่อนมีผิวไม่ได้นะยะ...จันจวง”

หญิงสาวมึนง่า ก่อนจะมองดูกระปุกครีมบำรุงผิวว่างเปล่าอย่างลังเล แต่ในที่สุดก็ตัดสินใจทิ้งมันลงถังขยะ จากนั้นก็เดินกลับออกไปที่ห้องทรงเจ้าแม่กระเกต เพื่อจะเปิดกล่องเงินดูว่าวันนี้ได้สักเท่าไรและมากพอจะอมค่าจ้างลูกน้องเพื่อเจียดไปซื้อครีมบำรุงผิวกระปุกใหม่ได้หรือเปล่า

แต่แล้วจันจวงกลับต้องชะงัก เมื่อเหลือบไปเห็นหญิงสาวคนหนึ่งยืนอยู่ตรงประตูที่ป่าแจ่มเพิ่งเดินออกไป

“สวีสวีคะ ตำนกเจ้าแม่กระเกตใช่ไหมคะ” หญิงสาวคนนั้นร้องถาม

จันจวงผงะเพราะไม่คิดว่าจะมีลูกค้าเข้ามาอีก เนื่องจากไม่ได้ยินว่ามีใครมาลงทะเบียนต่อจากป่าแจ่มผ่านหูฟังเลย

‘อี๋มมบ้า สงสัยอุ้งงานอีกแห่งๆ’

ร่างทรงสาวกำมะลอกันต่าลูกจ้างชั่วคราวในใจ ก่อนจะส่งยิ้มเจื่อนให้ลูกค้าคนใหม่ที่เข้ามาอย่างไม่ทันให้ตั้งตัว

“ชะ...ไช้จ๊ะ ชะ...เชิญนั่งก่อนค่ะ”

หญิงสาวยิ้มพร้อมทรวดตัวลงนั่งเก้าอี้ จันจวงพิศมองแล้วก็รู้สึกได้
เลยว่ารอยยิ้มนั้นช่างหวานหยดย้อยมาก หากเธอเป็นผู้ชายคงหลงรักผู้หญิง
คนนี้หัวปักหัวปำแน่ๆ

ทำไมคนสวยหยาดยิ้มดูทันสมัยอย่างนี้ถึงมีปัญหาหนักจนต้องมาหา
คนทรงเจ้ากันนะ

“ฉันมีเรื่องอยากจะให้เจ้าแม่ช่วยค่ะ”

‘ฉิบหายละ ทำไงดีวะ’

สมองของจันจวงหมุนตัว เพราะคอนแทกต์เลนส์แมวฝึกี่ดันถลอก
ไปแล้ว ข้อมูลของลูกค้าคนนี้ก็ไม่มี เนื่องจากไม่ได้ลงทะเบียนไว้ด้วยวาจา
กับลูกจ้างสาวของเธอที่ชั้นล่าง

“เอ่อ...จะ...เจ้าแม่ออกไปแล้วค่ะ คนของฉันไม่ได้บอกคุณหรือคะ”

“ฉันเดินเข้ามาไม่เห็นมีใครอยู่นะคะ มีแต่คุณป้าคนหนึ่งเดินลงบันได
ไป ฉันก็เลยลองเดินสวนขึ้นมานั่งดูนะคะ”

‘ยุ่งานอีกแล้ว อีนุ่ม’

จันจวงบ่นลูกน้องในใจอย่างนึกเคือง ก่อนจะส่งยิ้มแห้งๆ ให้แก่ลูกค้า
สาว “ว่าแล้วว่าคุณยังไม่ได้ลงทะเบียน เจ้าแม่เลยนึกว่าป้าแจ่มเป็นคน
สุดท้าย ก็เลยออกจากร่างไปแล้วนะสิ”

“เรียกกลับมาอีกไม่ได้หรือคะ ฉันมีเรื่องอยากให้เจ้าแม่ช่วยจริงๆ
นะค่ะ” ลูกค้าสาวอ้อนวอน

“เรื่องอะไรนั่นหรือ” จันจวงเอ่ยถามอย่างพยายามหาลู่ทาง

“ฉันอยากติดต่อกับสามีค่ะ เขาประสบอุบัติเหตุบนถนนเสียชีวิตไป
เมื่อเดือนก่อน แต่ทุกวันนี้ฉันยังรู้สึกเหมือนเขายังวนเวียนอยู่ในบ้าน ฉัน
ได้ยินเสียงแปลกๆ ตลอดเวลา ฉัน...”

พูดได้เท่านั้นหญิงสาวก็ร้องไห้ออกมา ดูเหมือนว่าเธอจะคิดถึงสามี
ผู้ล่วงลับมาก ทำเอาจันจวงถึงกับใจอ่อน

แต่อีกใจก็ยังรู้สึกหวาดๆ อยู่ไม่น้อย เพราะแค่เรื่องที่หญิงสาวเล่าให้ฟังว่าได้ยินเสียงแปลกๆ ก็ทำเอาขนแขนลุกตั้งชันเป็นทิวแถวแล้ว แม้เธอจะทำงานหลอกคนโดยใช้ความเชื่อเรื่องเจ้าเรื่องผี แต่ก็ไม่เคยเห็นวิญญาณ และนี่ก็อยากจะถูกผีหลอกเหมือนกัน

“เขาคงมีหวังนะคุณ”

“คงเป็นเพราะเราทะเลาะกันก่อนเขาตายแน่ๆ เลย” หญิงสาวสะอึกสะอื้น

จันจวงพยายามปะติดปะต่อเรื่อง สองสามีภรรยาคู่นี้คงทะเลาะกันอย่างรุนแรง ซึ่งก็คงหนีไม่พ้นเรื่องมือที่สามแน่ๆ ทำให้ฝ่ายชายหุนหันขั้รถออกไปจนเกิดอุบัติเหตุขึ้น

ได้ข้อมูลมาแบบนี้ก็ไม่แน่ว่าเธออาจช่วยผู้หญิงคนนี้ได้ และได้เงินเพิ่มอีกนิดหน่อยสำหรับวันนี้ จะได้เอาเงินไปซื้อครีมบำรุงผิวกระปุกใหม่ และอาจพอมือเหลือจ่ายค่าจ้างที่ยังค้างอยู่ให้ลูกน้องสาวอีกด้วย

“พอดีเจ้าแม่การะเกตกลับวิมานไปแล้วนะสิ” ร่างทรงสาวกำมะลอออกตัว “เอานี้ล่ะ จันจะลองเรียกวินญาณสามีของคุณมาที่นี้ด้วยตัวเองก็แล้วกัน แต่ไม่รับรองผลนะ”

“จริงหรือคะ ขอขอบคุณมากเลยคะ”

“สามีคุณชื่ออะไรล่ะ แล้วตายยังไง” จันจวงเอ่ยถาม เพราะตอนนี้ไม่ได้เป็นร่างทรงเจ้าแม่การะเกต การไม่รู้รายละเอียดพวกนี้ก็คงไม่น่าสงสัยอะไรนัก

“สิงขรคะ เขาชื่อสิงขร” หญิงสาวโพล่งขึ้นอย่างมีความหวัง “เขาประสบอุบัติเหตุมอเตอร์ไซด์ชนกับรถบรรทุกเมื่อเดือนก่อนคะ”

“อืม...” จันจวงพยักหน้า ก่อนจะหลับตาพ่นภาษาเทพมั่วๆ ออกมา

“สิงขร สิงขารา สาคาสากา...”

ระหว่างนั้นก็ทำตาเหลือกขึ้นเพื่อซ่อนตาดำไว้ใต้เปลือกตา เพราะดันถอดคอนแทกต์เลนส์แมวมือออกไปแล้ว ขณะเดียวกันก็พยายามนึกถึงข่าว

อุบัติเหตุมอเตอร์ไซค์ชนกับรถบรรทุกเมื่อเดือนก่อน

แต่มันคงเป็นเพียงข่าวเล็กๆ หรือก็ไม่ก็ไม่มีข่าวออกสื่อ เพราะอุบัติเหตุบนถนนในเมืองไทยมีเป็นร้อยๆ รายต่อวัน เธอก็เลยนึกไม่ออกว่ามีผู้เสียหายชื่อสิงขรประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตที่ไหน เมื่อไร และอย่างไร

‘สงสัยต้องถ่วงเวลาไปหาข้อมูลก่อนนะ’

คิดได้ดังนั้นจึงเริ่มทำหน้าที่เหมือนเบ่งอุจจาระไม่ออก ก่อนจะกลอกตาลงมา แล้วแก้มองหอบหายใจอย่างหนักราวกับเพิ่งใช้พลังงานไปอย่างมหากาฬ

“เป็นไงบ้างคะ” ลูกค้าสาวร้องถาม

“ฉันไม่มีพลังพอจะดึงเขามาได้” จันจวงบอกรอบๆ “เขายึดติดกับบ้านหลังนั้นมากเกินไป ถ้าฉันไม่ได้ไปที่นั่น ก็คงติดต่อกับเขาไม่ได้ นอกจากคุณจะมาใหม่พรุ่งนี้ ให้เจ้าแม่กลับมาจากวิมานเสียก่อน เพราะเจ้าแม่การะเกดมีพลังมาก จะเรียกใครมาก็ได้”

หญิงสาวผู้โชคร้ายหนึ่งจึงไปด้วยความผิดหวัง ท่าทางเศร้าสร้อยนั้นทำให้จันจวงรู้สึกสงสารขึ้นมาจับใจ ชักไม่อยากจะหลอกเงินเสียแล้ว แต่จะทำอย่างไรได้ละในเมื่อพูดไปแล้ว และเธอก็ต้องกินต้องใช้ ไหนจะค่าจ้างลูกน้อง ไหนจะค่าครีมบำรุงผิวที่แสนแพงอีกต่างหาก

‘แต่งตัวก็ดูดี เสื้อผ้าก็แบรนด์เนม ขอสักพันสองพัน ขนหน้าแข่งคงไม่ร่วงหรอกมัง’

จันจวงคิดพลางมองสำรวจหญิงสาวตรงหน้า แม้จะมีใบหน้าอมทุกข์ แต่ก็ยังคงดูสวยหมดจดจนแม้แต่พวกนางเอกสาวบางคนยังอาย อายุอานามน่าจะมีสิบกว่าๆ น่าเสียดายจริงๆ ที่ต้องมาเป็นมายตั้งแต่มังสาวขนาดนี้

‘เอาไว้ค่อยหาทางนัดบอดให้ลูกค้ารายๆ ของฉันเป็นการตอบแทนละกันนะ กระดิ่งกาลไฟฟ้าแบบนี้ รับรองเลยว่ามีหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่เข้าคิวขอเป็นแฟนเป็นทิวแถว...’

“เฮ้!”

เสียงอุทานของหญิงม่ายทำเอาจันจวงที่กำลังคิดอะไรเพลินๆ ถึงกับสะดุ้งเฮือก

“เมื่อก็คุณบอกว่า ถ้าได้ไปที่บ้านฉัน คุณจะติดต่อสิ่งที่ได้ใช้ไหมคะ”

“ง่า...” จันจวงอ้าปากค้าง เพราะเปลอพูดไปอย่างนั้นจริงๆ ตอนนี้อยากจะตบปากตัวเองเหลือเกินที่พูดพล่อยออกไปแบบนี้

“ถ้าฉันกรูณาไปที่บ้านฉันด้วยเถอะนะคะ”

“เอ่อ...นะ...นี่มันตึกแล้วนะคะ” จันจวงบ้ายเบี่ยง

“ตึกๆ อย่างนี้แหละคะดี”

“หา...”

“ก็เวลาที่ฉันได้ยินเสียงแปลกๆ มันเป็นเฉพาะเวลากลางคืนนี่คะ”

จันจวงสะดุ้งเฮือก เพราะจริงๆ แล้วก็กลัวผีจับใจ แม้จะไม่เคยเห็นมาก่อนก็ตาม

“เท่าที่ฉันสังเกต เสียงพวกนั้นจะดังเวลาเดียวกับที่สิ่งห้กลับมาจากที่ทำงานตอนที่ยังมีชีวิตอยู่นะคะ ทั้งเสียงมอเตอร์ไซค์ของเขา เสียงเปิดประตูหน้าบ้าน เสียงอาบน้ำ บางทีฉันนอนๆ อยู่ จู่ๆ เตียงก็ไหวยวบอย่างกับเขาขึ้นมาอนบนเตียงอย่างนั้นแหละ”

ตอนนี้จันจวงเริ่มหน้าซีดเผือด เพราะเท่าที่ฟังหญิงสาวเล่ามา ถ้าไม่เป็นเพราะเธอเสียใจจนซ็อกและเพ้อไปเอง ก็เท่ากับว่าในบ้านหลังนั้นมีผีจริงๆ

“สะ...เสียใจด้วยค่ะ คือ...เอ่อ...ฉันไม่รับงานนอกสถานที่ค่ะ”

หญิงสาวผู้โชคร้ายนั่งลงไป ดวงตาเริ่มมีน้ำตาเอ่อท้นขึ้นมาคล้ายจะร้องไห้ แต่แล้วความมุ้งม้นที่จะติดต่อกับวิญญาณสามเฝ้าให้ได้ก็ทำให้เกิดแรงฮึดขึ้นมา

“ขออภัยนะคะ ช่วยฉันด้วย ถ้าคุณไปที่บ้านฉันคืนนี้ ฉันจะจ่ายค่ารถกับค่าจ้างให้คุณ”

“ฉันไม่รับงานนอกจริงๆ ค่ะ” จันจวงยืนยัน

“ฉันให้คุณสองพัน”

จำนวนเงินที่หลุดออกมาจากริมฝีปากอิมลีแดงจัดทำให้ร่างทรง
กัมมะลอถึงกับชะงักไปทันที

“ง่า...”

“ถ้างั้นห้าพัน” หญิงสาวโพล่งขึ้นพร้อมกางนิ้วด้วยท่าทางมุ่งมั่น “ถ้า
คุณสามารถติดต่อกับสามีฉันได้ ฉันจะให้คุณห้าพัน”

“ตกลงค่ะ” จันจวงสวนกลับทันควันราวกับเครื่องตอบรับอัตโนมัติ
นัยน์ตาของเธอแทบจะเปลี่ยนจากสีดำเป็นตัวสัญลักษณ์เงินบาทโดยไม่ต้อง
พียงคอนแทกต์เลนส์เลยแม้แต่น้อย

แต่แล้ว เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้นขัดจังหวะเงินสะพัดเสียก่อน ก่อนที่
ลูกจ้างสาวของเธอจะชะงักงันหน้าเข้ามา

“อ้าว...บุ่ม”

“คุณจันคุยอยู่กับใครคะ”

“เอ่อ...” จันจวงหันไปมองลูกค้าสาวที่นั่งทำหน้าง

“ทำไมเขาไม่เห็นฉันล่ะคะ”

ร่างทรงสาวจิกยิ้ม ก่อนจะปองปากกระซิบแผ่วเบา “ตาบอดค่ะ”

“อ้อ” ลูกค้าสาวพยักหน้า

“เดี๋ยวฉันขอตัวสักครู่นะคะ” จันจวงบอก ก่อนจะลุกขึ้นเดินไปที่
ประตูแล้วดันลูกน้องออกไปด้านนอก “นี่เธอหายไปไหนมา ทื่อ ปล่อยให้
ลูกค้าเข้ามาโดยไม่ได้ถามอะไร”

บุ่มยืนนั่งอยู่สองสามวินาที ก่อนจะร้องอ้อ “สงสัยเป็นตอนที่บุ่มไป
เข้าห้องน้ำแน่เลย”

“แล้วไป นึกว่าแอบอู้”

“หนูไม่อู้หรอกค่ะ แล้วนี่จะให้หนูอยู่ต่อไหมคะ”

“ก็...” จันจวงชะงัก นึกถึงเงินครึ่งหมื่นชิ้นมาแล้วก็ไม่อยากให้ใครรู้
“ไม่ต้องหรอก รีบกลับเถอะ นี่ก็เลยเวลามานานแล้ว ฉันไม่อยากจ่ายค่า

ไอที”

จันจวงควักธนบัตรเป็นค่าจ้างรายวันให้ พอลูกจ้างสาวรีบไปลูบๆ คลำๆ ก็หัวงขึ้น

“นี่มันครึ่งเดียวเองนี่คะ”

“เอาน่า เอาไปก่อน วันนี้ลูกค้าใส่เงินน้อยมาก”

“อย่างนี้ทุกที”

“อย่าบ่น จะเอาไม่เอา”

“เอาคะ” ลูกจ้างสาวทำหน้าที่ ก่อนจะยกมือไหว้ “ถ้าฉันบ่มไปนะคะ พี่แก่งมารอแล้ว”

“เออๆ รีบกลับไปเลย” จันจวงโบกมือไล่

“คะ?” บ่มทำหน้างๆ ที่จู่ๆ ก็ถูกไล่

“เอ่อ...ฉันหมายถึงมันตึกแล้วนะ กลับบ้านค่าๆ มีดๆ มันไม่ดี ยิ่ง تابอดอยู่ด้วย รีบไปไป”

“จั้นหนูลานะคะ” หญิงสาวยกมือไหว้ ก่อนจะค่อยๆ เดินลงบันไดไป อย่างระมัดระวัง

ไม่นานนักจันจวงก็ได้ยินเสียงท่อไอเสียรถมอเตอร์ไซค์ดังแว่วมาก่อนเสียงจะค่อยๆ ห่างออกแล้วเงียบลงไปที่สุดในที่สุด

“ที่นี่เราจะไปกันได้หรือยังคะ”

จันจวงสะดุ้งเฮือกเมื่อได้ยินเสียงลูกค้าดังมาจากด้านหลัง ก่อนจะหันไปยิ้มเจื่อนให้ “ปะ...ไปสิคะไป เดี่ยวฉันขอเปลี่ยนชุดแบบนะคะ”

“โอเคคะ”

ร่างทรงสาวรีบผลุกกลับเข้าไปในห้อง สลัดชุดรุ่มร่ามลายพร้อยออกแล้วเปลี่ยนเป็นชุดเสื้อยืดกางเกงยีนอย่างทีถนัด จากนั้นก็เดินไปหยิบยามลายก๊ิบเก้ที่ซื้อจากจตุจักรมาสะพายไหล่ แล้วกลับออกไปหาลูกค้าของเธอ

“คุณเอารถมาหรือเปล่าคะ”

“เปล่าค่ะ รถฉันเสียมาหลายวันแล้ว ก็เลยนั่งแท็กซี่มา”

“จันก็ไปแท็กซี” ร่างทรงสาวกำมะลอสรูป ก่อนจะเดินนำออกจาก
ตึกแถวของตัวเองแล้วโบกเรียกรถรับจ้างให้ไปส่งตามทีหญิงสาวบอก

พอรถเคลื่อนตัวมาได้สักพัก จันจวงก็หันไปหาหญิงสาวเพื่อจะ
ถามว่าเธอชื่ออะไร แต่โทรศัพท์ดังดังขึ้นเสียก่อน เมื่อเธอหยิบโทรศัพท์
ขึ้นมาดูก็ปรากฏว่าเป็นเบอร์ของ...นุ่น

“โทร. มาทำไมวะ” จันจวงบ่นอุบอย่างระแวงว่าจะโดนทวงค่าจ้างก่อน
จะหยิบหูฟังไร้สายขึ้นมาใส่แล้วกดรับสายนั้น “ว่าไงจ๊ะนุ่น ลืมอะไร”

“ลืมบอกคุณจันคะว่าหนูจะลากลับบ้านสักสองสามวัน”

“อ้าว...ทำไมมาบอกตอนนี้ แล้วแบบนี้ฉันจะหาใครแทนทีล่ะเนี่ย”

“เรื่องด่วนจริงๆ ค่ะ” ปลายสายทำเสียงอ่อย “พี่เก่งเพิ่งบอกหนูว่า
ที่บ้านโทร. มาบอกว่าคุณยายป่วยหนักมาก ให้หนูรีบกลับไปดูใจค่ะ”

จันจวงถอนใจเฮือก เพราะเรื่องแบบนี้ขึ้นห้ามไม่ให้ไปก็คงเป็นการ
แล้งน้ำใจมาก และอีกอย่างวันนี้เธอก็อาจได้เงินครึ่งหมื่นมาใส่กระเป๋าแพะๆ
จะปิดตำหนักสักสองสามวันก็ไม่น่าจะเป็นอะไร

“เออๆๆ...รีบกลับก็แล้วกัน”

“ขอบคุณค่ะ” นุ่นเอ่ยด้วยความดีใจ ก่อนจะวกกลับเข้าเรื่องที่จันจวง
แอบทวน “ยังไงหนูขอเบิกเงินเดือนที่ค้างอยู่ด้วยได้ไหมคะ กลับบ้านท่าจะ
ใช้เงินเยอะ”

“ได้...พຽງนี้ຈະຮືບໂອນໃຫ້ນະ”

ปลายสายขอบคุณเป็นการใหญ่ ก่อนจะวางสายไป เล่นเอาจันจวง
ถึงกับถอนใจเฮือก เพราะจะออมเงินค่าจ้างคนที่เดือดร้อนก็ดูใจร้ายไปนิด
ก่อนจะสลัดความคิดเรื่องเสียเงินหันไปหาลูกค้าสาว

“คุณชื่ออะไรคะ”

“บุษบรรณค่ะ เรียกฉันว่าบุษก็ได้ค่ะ”

“ตาย...ชื่อน่ารักจังค่ะ” จันจวงเอ่ยอย่างนี้ก็อิจฉา “บุษบรรณก็น่ารัก

สิงขรก็ดูเข้มแข็งดี คุณสองคนคงเป็นคู่รักที่เหมาะสมกันมาก เจอกันได้
ยังไงคะ”

“เขาเป็นเจ้าของบริษัททำโฆษณาค่ะ”

“หุ่ย...เก๋”

บุษบรณยิ้มเขินๆ “บริษัทที่ฉันเคยทำงานด้วยจ้างบริษัทโฆษณาของ
สิงห์มาทำโปรโมชั่นให้ ฉันถูกมอบหมายให้เป็นเจ้าหน้าที่ประสานงานก็เลย
ได้เจอกับเขาบ่อยๆ ค่ะ”

“มีรูปไหมล่ะ”

บุษบรณอมยิ้ม ก่อนจะก้มลงหากระเป๋าใส่ตากล้องในกระเป๋าสะพาย
แต่กลับไม่พบ

“อ้าว กระเป๋าตังค์หายไปไหนเนี่ย” หญิงสาวค้นหาของในกระเป๋า
อีกครั้ง แต่ก็ไม่พบ “สงสัยทำตกไว้ในแท็กซี่คันก่อนแน่เลย”

“แล้วกัน” จันจงงำหน้าเสียตาย “ไปแจ้งตำรวจไหม”

“ช่างเถอะค่ะ เรื่องเงินไม่สำคัญหรอก เรื่องสิ่งสำคัญกว่า”

“จ้า...แหม คุณกับคนมีตังค์นี่น่าเบื่อกว่าจริง”

บุษบรณหัวเราะคิกคัก “ฉันว่าไม่ต้องดูรูปหรอก เดี่ยวคุณก็ได้เห็น
ตัวจริงแล้ว”

คำพูดนั้นทำให้จันจงงถึงกับชะงัก ดวงตาเบิกกว้างอย่างนึกขึ้นได้ว่า
ตอนนี้กำลังเดินทางไปเจอผี หลังหลุดออกจากภวังค์ของความโลภแล้ว

“สิ่งทีหล่นมากเลยนะคะ มีแต่สาวๆ มาขอบ คุณอย่าไปหลงเสน่ห์เขา
เข้าล่ะ”

จันจงงหน้าเหวอ “ที่พูดถึงนี่ผีนะคะ ฉันไม่เอาด้วยหรอก ถึงจะหล่น
แค่ไหนก็เหอะ”

คำว่า ‘ผี’ คงไปสะกิดหูคนขับแท็กซี่เข้า เมื่อจันจงงเหลือบไปมอง
ก็เลยเห็นสายตาแปลกๆ ของเขาจ้องมองผ่านกระจกส่องหลังมา จึงได้แต่
ส่งยิ้มเจื่อนๆ ให้ แล้วนั่งเงียบไปตลอดทางจนกระทั่งรถเข้าโค้งตรงที่มี

ต้นไทรใหญ่อยู่ตรงหัวโค้ง

“ตรงนี้ไงคะที่รถมอเตอร์ไซด์ของสิ่ง軒กับรถบรรทุก”

“หุย...โค้งต้นไทรเสียด้วย ท่าจะเขี่ยน”

บุษภรณ์มองต้นไทรต้นนั้นก่อนจะถอนใจเฮือกออกมา จันจวงหันไปยกมือไหว้ท่อมศีรษะ ก่อนจะหันไปมองหญิงสาวอย่างนึกสงสารและเห็นใจขึ้นมา

“ไม่น่าเลย ยังสาวยังสวยอยู่แท้ๆ ต้องมาตกพุ่มม่ายแบบนี้”

ไม่นานนักรถแท็กซี่ก็แล่นมาจอดสนิทที่หน้าบ้านหลังหนึ่งภายในหมู่บ้านอันทรูหราซานเมือง จันจวงจำเป็นต้องจ่ายค่าแท็กซี่เอง เพราะบุษภรณ์บอกว่ากระเป๋าตังค์หาย

พอคนขับรถแท็กซี่ได้เงินไปเท่านั้น เขาก็ขับปฎีตออกไปอย่างรวดเร็ว วินาทีเดียวก็หายวับไปกับตา

“ซึ่งเหลือเกินพ่อคุณ” ร่างทรงสาวสายหน้าทำเสียงสูงที่คำท้าย “ฉันว่าหมอนั้นต้องเป็นพวกโรคจิตแน่ๆ เห็นมันเหลือบมองฉันตลอดทางเลย ตีะที่มีคุณนั่งมาด้วย ไม่งั้นมันคงจับฉันไปฆ่าข่มขืนหมกป่าแน่”

“ไม่หอรอกมั้งคะ” บุษภรณ์หัวเราะคิกคัก

จันจวงยกไหล่ ก่อนจะหันไปมองตัวบ้านอย่างนึกอิจฉาหญิงสาวข้างกาย เพราะดูจะมีราคาไม่น้อยเลยทีเดียว แถมยังสวยทันสมัย และน่าจะแพงกว่าตึกแถวเก่าๆ ที่เธอเช่าอยู่หลายเท่าตัว

ทรงของบ้านเป็นแบบโมเดิร์นที่เน้นรูปทรงเหลี่ยม ทั้งหลังทาด้วยสีขาว ไม่เว้นแม้แต่หลังคาทรงหมาแหงนที่มีความลาดชันน้อย และแม้จะไม่มียี่สิบแปดประตูอยู่เลย แต่ดูรวมๆ แล้วก็กลับมีเสน่ห์แปลกตาดีเหมือนกัน

“มีคนอยู่หรือคะ” จันจวงร้องถามเมื่อเห็นประตูหน้าบ้านเปิดอยู่

“นี่ละค่ะที่ทำให้ฉันคิดว่าสิ่ง軒ยังไม่ไปไหน”

ตอนนี้ห้องตรงซบับของจันจวงเริ่มแตกเป็นหยดๆ “ยะ...ยังงัยคะ”

“ก็ตอนที่เขายังมีชีวิตอยู่ เขาชอบเปิดประตูทิ้งไว้แบบนี้ตลอดแหละ”

“ปะ...เปิดไว้ทำไมคะ ไม่กลัวขโมยหรือ”

บุษบรณหัวเราะคิกคัก “ไม่มีขโมยหรอกค่ะ หมู่บ้านนี้มีระบบรักษาความปลอดภัยเข้มงวดมาก ที่สิ่งที่ชอบเปิดประตูไว้ก็เพราะเขาบอกว่ามันจะถ่ายเทอากาศได้ดีนะคะ”

“คะ...คุณเลยเปิดประตูไว้ทั้งที่ข้ามเขตไปหาฉันนั่นหรือคะ”

“ฉันเปล่าค่ะ ตอนออกไปก็ปิดสนิทดีแล้วนะคะ”

“แสดงว่า...”

บุษบรณหนึ่งไปครู่หนึ่ง สายตามองทอดไปที่ประตูบานนั้น ก่อนจะถอนใจออกมาเบาๆ

“ทุกวันนี้ฉันจะได้ยินเสียงประตูเปิดหลังจากเสียงมอเตอร์ไซค์ทุกที พอลงมาดูก็เห็นประตูเปิดอยู่ทุกครั้ง”

“อ้อ...นะ...นี่อย่าบอกนะว่า...”

“สิ่งห้ค่ะ ฉันคิดว่าเป็นสิ่งหนึ่งแน่ๆ เพราะทุกครั้งที่ได้ยินเสียง ฉันจะไปเปิดที่วิวจรมืดที่ติดอยู่ตรงหน้าบ้านดู ฉันไม่เห็นมีใครขี่มอเตอร์ไซค์มาเลย ค่ะ เห็นแต่ประตูที่จู่ๆ ก็เปิดของมันเอง แบบนั้นแหละ”

‘ฉิบหายแล้ว’

ฉันจวงคิดในใจ เพราะไม่คิดว่าจะมาเจอเรื่องสยองขวัญแบบนี้เข้าจริงๆ สมองน้อยๆ จึงรีบคิดหาทางหลบเลี่ยงกลับบ้านจนหัวหมุนตื้อๆ ราวลูกข้างเลยทีเดียว

๒

บุษบรณเดินนำจันจวงผ่านประตูหน้าบ้านที่เปิดอ้าอยู่เข้าไปภายใน ร่มทรงสาวเหลียวมองรอบๆ ตัวก็เห็นทั้งสองข้างทางระเกะระกะไปด้วยลั้งกระดากวางซ้อนกันเป็นชั้นๆ เต็มไปหมด

“ลั้งพวกนี้มันอะไรกันคะ”

“อ้อ...ฉันเพิ่งขายบ้านได้ค่ะ ก็เลยเก็บของจะย้ายไปอยู่บ้านคุณแม่ตอนสิ้นเดือนนี้ มันก็เลยรกไปหน่อย”

“เหม...เสียดายบ้านสวยๆ นะคะ” จันจวงมองรอบๆ อย่างสังเกตุลัγκα “เป็นเพราะกลัววิญญูณคุณสิงขรหรือเปล่าคะ ถึงทำให้คุณตัดสินใจขายบ้านหลังนี้”

“ไม่ใช่หรอกค่ะ ถ้าฉันรู้ก่อนหน้านี้ว่าเขายังวนเวียนอยู่ในบ้านหลังนี้รับรองว่าฉันไม่ขายแน่ๆ”

“อ้าว...ทำไมล่ะคะ ไม่กลัวเหรอ”

“ไม่กลัวหรอกค่ะ เขาเป็นสามีฉันนะคะ”

จันจวงทำหน้าที่เหย “โหย...ถึงงั้นก็เหอะ”

บุษบรณยิ้ม “ฉันถึงต้องรีบหาทางติดต่อสิ่งให้ได้ใจคะ ก่อนที่ฉันจะย้ายไป ฉันอยากให้เขาไปสู่สุคติภพที่ดีก่อน ไม่อยากให้เขาวนเวียนอยู่อย่างนี้ เพราะนอกจากมันจะเป็นการทำให้เขาจมอยู่ในกองทุกข์แล้ว ฉันเองก็คงไม่อาจมีความสุขได้หากเขายังไม่ไปไหน”

“นั่นสินะ” ร่างทรงสาวถอนใจเฮือก

“อีกอย่างนะคะ” บุษบรณวางมือลงบนกำแพงบ้านพร้อมกับถอนใจออกมาเบาๆ “เกิดคนที่มาซื้อบ้านหลังนี้ต่อจากฉันได้ยินเสียงแปลกๆ ได้เจอเหตุการณ์แปลกๆ เหมือนที่ฉันเจอทุกวัน ฉันก็คงรู้สึกไม่สบายใจ เพราะเงินที่เขาซื้อบ้านหลังนี้ไปก็ไม่ใช่น้อยๆ เสียเงินขนาดนั้นแล้วอยู่ไม่เป็นสุขนี่ก็แย่ล่ะคะ”

“จริงของคุณ” จันจวงคล้อยตาม

“คุณเห็นสิ่งอะไรบ้างหรือยังคะ”

จันจวงสะดุ้งเฮือกที่โดนสะกิดต่อมกลัวผีย่างกะทันหัน ก่อนจะเหลือบตามองไปรอบๆ โถงทางเดินอย่างหวาดๆ แล้วหันไปยิ้มอย่างโล่งใจให้แก่สาวเจ้าของบ้าน

“ยังค่ะ”

แล้วก็ไม่รู้ว่าจะเห็นหรือเปล่า เพราะเอาเข้าจริง การเป็นร่างทรงเจ้าแม่การะเกดนั้นก็เห็นเพียงเรื่องที่ยื่นเต่งขึ้นมาเพื่อหลอกหลวงชาวบ้านเท่านั้น เธอไม่เคยเห็นวิญญาณเลยสักครั้ง คราวนี้ก็คงเช่นเดียวกัน

“นั่นเราเดินดูรอบๆ กันนะคะ เริ่มจากห้องนั่งเล่นก่อนดีไหม”

“ตะ...ตะ...ดีค่ะ กว้างดี”

“กว้าง?” บุษบรณเลิกคิ้ว

“ง่า...จะ...ฉันหมายถึงกว้างๆ จะได้มองเห็นได้ทั่วใจคะ” จันจวงรีบแก้ตัว เพราะแม้จะไม่เคยเห็นวิญญาณ แต่จากที่สาวเจ้าของบ้านเล่าให้ฟังว่าได้ยินเสียงประหลาดๆ บ่อยครั้ง รวมทั้งได้เห็นสถานที่เสียชีวิตของชายหนุ่มที่เค็งตันไทรเมื่อครู่ก็ทำให้เธอคิดว่า วิญญาณของสิงขรอาจจะเฮี้ยน

เสียจนสามารถมาหลอกหลอนเธอด้วยก็ได้

“จันไปกินเลยคะ เดี่ยวฉันพาไป”

ทางเดินจากประตูหน้าบ้านเป็นทางเดินแคบๆ ทอดยาวไปจนถึงห้องนั่งเล่นที่อยู่ทางด้านซ้ายมือ ห้องนี้ไม่มีประตู เมื่อเดินไปถึงจึงทำให้จันจวงสามารถมองเห็นภายในได้ในทันที

และภายในห้องนั่งเล่นนี้ก็เต็มไปด้วยลังกระดาษวางซ้อนกันอยู่หลายกล่องเช่นเดียวกัน แต่แทนที่จะมีแต่ลังพวกนั้น จันจวงกลับเห็นสิ่งที่ไม่ควรเห็นอีกอย่าง ซึ่งก็ทำเอาเธอถึงกับเข่าอ่อนจนเกือบทรุด

“อ้าว...เป็นอะไรคะ ทำไมหน้าซีด”

ร่างทรงสาวทำหน้าที่เบี้ยว ก่อนจะยกมือสั่นเทาขึ้นไปตรงกลางห้อง ซึ่งมีลังเปล่าเปิดอยู่ พอบุษภรรยาหันไปตามนิ้วของเธอ สาวเจ้าของบ้านก็ขมวดคิ้วมุ่นอย่างงุนงง

“อะไรคะ”

“คะ...คะ...คุณมะ...ไม่เห็นหรือคะ” จันจวงกระซิบเสียงสั่น

“เห็น?...เห็นอะไรคะ”

“เบาๆ ค่ะ” จันจวงรีบยกนิ้วชี้ขึ้นจุกปาก เพราะกลัวสิ่งแปลกปลอมนั้นจะได้ยิน หลังจากบุษภรรยาเฝ้าตามเสียงดังเกินควร

“เห็นอะไรคะ” บุษภรรยาลดเสียงลงตามคำขอร้องของอีกฝ่าย

“คะ...คะ...คุณสะ...สิงขร นะ...น่าจะใช่คะ”

บุษภรรยาเบิกตากว้าง ก่อนจะเผยยิ้มออกมาด้วยความดีใจ “คุณเห็นสิงห์แล้วหรือคะ เขาอยู่ที่นั่นจริงๆ ไซ้ใหม่ เขาอยู่ที่ไหนคะ”

ร่างทรงสาวรีบยกนิ้วชี้ขึ้นมาจุกปากอีกครั้ง สีหน้าเต็มไปด้วยความตื่นตระหนก “เงียบๆ หน้อยลึคะ”

“อ้อ...คะๆ” เจ้าของบ้านรับคำอย่างงงๆ “แล้วสิงห์อยู่ที่ไหนคะ”

“ยะ...อยู่ตรงลึ่งนั้นไง กำลังนั่งเก็บของใส่ลังอยู่”

“เก็บของ?” บุษภรรยาเลิกคิ้ว “เก็บอะไรกันคะ ของทั้งหมดนี่ฉันเป็น

คนเก็บทั้งหมดนี่คะ”

“ก็ฉันเห็นนี่คะ” จันจวงกระซิบบอก ก่อนจะชี้นิ้วไปที่ร่างใหญ่ทะมึน ซึ่งนั่งขัดสมาธิอยู่ตรงลั้งที่เปิดอยู่ เขากำลังนำของบางอย่างใส่ลั้งที่ละชิ้นๆ “จันจวงก็ช่วยเข้าไปคุยกับเขาได้ไหมคะ”

จันจวงเบิกตากว้าง ก่อนจะโพล่งออกไปอย่างลืมตัว “คะ... คอยเหรอคะ คุยกับผีเนี่ยนะ”

ทันทีที่หลุดปากออกไป หญิงสาวก็รีบยกมือขึ้นปิดปากตัวเองแน่น แต่มันก็สายไปเสียแล้ว เพราะวิญญาณของสิงขรได้ยินเสียงเธอเต็มสองหู เขาถึงกับหันมามองด้วยดวงตาดำมืดมัวทึบวาวโรจน์

แม้เขาจะหล่อเหลาอย่างที่บุษบรรณบอก แต่ด้วยความที่เป็นวิญญาณ และมีใบหน้าที่เต็มไปด้วยความกราดเกรี้ยว แถมดวงตาดำยังแดงก่ำ ก็ทำเอาหัวใจของจันจวงหล่นตุ๊บลงไปเต็น้อยู่แทบตาตุ่มทันที

วินาทีต่อมาสิงขรก็ลุกขึ้นยืนเต็มความสูง ร่างกายของเขาสูงใหญ่ราวกับยักษ์ปักหลั่นสำหรับจันจวง ซึ่งนั่นยิ่งทำให้ความหวาดกลัวในใจของเธอพุ่งขึ้นสูงจนแทบจะทะลุออกไปทางศีรษะเลยทีเดียว

“คุณเป็นใคร” สิงขรเอ่ยถามเสียงเข้ม ทำเอาจันจวงกลัวจนขนหัวลุกไปทั้งศีรษะ

แม้อยากจะวิ่งหนีมากแค่ไหน แต่ขาทั้งสองข้างกลับไม่สามารถขยับได้ แถมริมฝีปากบางที่ลั่นระริกก็ไม่สามารถเอื้อนเอ่ยตอบเขาได้ด้วยเช่นกัน ก็ใครจะอยากคุยกับผีกันล่ะ

“เข้ามาในบ้านของผมทำไม”

เอาละเว้ย... เจอผีหวงที่เข้าให้แล้ว

พอไม่ได้รับคำตอบสิงขรก็ยิ่งดูน่ากลัวมากขึ้น ดวงตาของเขาเบิกกว้างกว่าเดิมพร้อมทั้งย่างสามขุมเข้ามาหาเธอด้วยท่าทางเอาเรื่อง

“คุณเป็นใคร เข้ามาทำไม!” สิงขรถามย้ำด้วยเสียงอันดังราวกับฟ้าผ่า จันจวงสะดุ้งโหยง อารามตกใจสุดขีดทำให้ขนหัวตัวรวมถึงเส้นผม

บนศีรษะตั้งชันชี้ได้เข้ันทันที

“ไม่เอาแล้วโว้ย...ผีหลอก!”

จันจวงตะโกนลั่น ขาที่เมื่อครู่แข็งจนก้าวไม่ออกกลับพาเธอวิ่งออก จากบ้านผีสิงหลังนั้นอย่างรวดเร็วราวกับนักวิ่งร้อยเมตรที่กำลังทำลายสถิติ กีฬาโอลิมปิกอย่างไรอย่างนั้น

เปลือยแผล็บเดียวเธอก็วิ่งมาถึงป้อมยามหน้าหมู่บ้าน ก่อนจะโบกมือ เรียกแท็กซี่คันแรกที่วิ่งผ่านมาโดยไม่สนเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่พยายามเข้ามาถามไถ่ จากนั้นก็กระโดดขึ้นรถแล้วหายลับไปกับความมืด ยามราตรี ทิ้งให้บุษภรรยาได้แต่ยืนมองตามตาละห้อยด้วยความรู้สึกทั้ง ผิดหวังและงงงวยอย่างบอกไม่ถูก

“อะไรของเขา” บุษภรรยาแกล้งศีรษะแกรกๆ หลังจากวิ่งตามจันจวง ออกมานอกบ้านแล้วเห็นร่างทรงสาวเปิดแน่บจนหายลับไปในความมืดของ ยามราตรี

ครู่หนึ่งเธอก็หันมองเข้าไปในบ้านที่เปิดไฟสว่างวาบ ก่อนจะตัดสินใจ เดินกลับเข้าไป พร้อมกับมองไปทั่วเพราะรู้สึกได้เลยว่าสิ่งชั่วจะต้องอยู่ใน บ้านหลังนี้แน่

ท่าทางและคำพูดของจันจวงบอกอย่างแจ่มชัดว่าร่างทรงสาวเห็นสิ่งชั่ว อยู่ในบ้านหลังนี้ แต่ที่บุษภรรยาไม่เข้าใจคือ ทำไมหญิงสาวที่น่าจะพบเจอ วิญญาณมาหลายรูปแบบแล้วถึงได้ตกใจกลัวจนผมตั้งและรีบเปิดแน่บไป อย่างไม่คิดชีวิตแบบนั้น

หรือหลังความตาย สิ่งชั่วจะเปลี่ยนไปเป็นวิญญาณน่ากลัวเสียแล้ว

“สิงห์ คุณอยู่ที่นี้จริงๆ ไซ้ไหม” บุษภรรยาร้องถามออกไปอย่างไม่ เกรงกลัว เพราะเธออยากจะปลดเปลื้องบ่วงที่รัดเขาไว้ เพื่อให้เขาไปสู่สุคติ เสียที

ปัง!?

เสียงประตูหน้าบ้านกระแทกปิดดังสนั่นจนบุษภรรยาถึงกับสะดุ้งเฮือก

เมื่อเธอหันกลับไปมองก็พบว่าประตูที่เปิดอ้าอยู่เมื่อครู่ถูกปิดลงเรียบร้อยแล้ว

“สิ่งนี้ นั่นคุณไช้หม”

บุษบรรณร้องถาม แต่ก็ไม่มีเสียงตอบเหมือนเช่นเคย เธอจึงเดินไปที่ห้องนั่งเล่นซึ่งจันจงบอกว่าเห็นสามีของเธอกำลังนั่งเก็บของใส่ลังอยู่ แต่เธอกลับไม่พบอะไรหรือใครเลย ยกเว้นเพียงความว่างเปล่าที่โอบรัดหัวใจที่เศร้าโศกให้ยิ่งรู้สึกเปลี่ยวเหงามากขึ้นไปอีก

ความอัดอั้นตันใจทำให้หญิงสาวถึงกับทรุดตัวลงนั่งคุกเข่า สองมือถูกยกขึ้นปิดหน้าแล้วร้องไห้พึมพายออกมา เธออยากจะพบเขาอีกครั้ง อยากจะขอโทษเขาต่อความหุนหันพลันแล่นของเธอ ถ้าวันนั้นเธอไม่หึงหวงเขาเสียจนหน้ามืด ลืมเหตุผลลืมผล สิ่งชรักก็คงไม่ต้องออกไปพบเจอกับอุบัติเหตุอันร้ายแรงที่ทำให้ทั้งสองต้องพรากจากกันไปตลอดกาลอย่างนี้

ในเมื่อบ่วงที่รัดเขาเอาไว้กับบ้านหลังนี้มีเธอเป็นคนผูกเงื่อนปมเอง เธอจะต้องคลายปมนั้นเพื่อปลดปล่อยเขาให้เป็นอิสระให้ได้ ไม่ว่าจะด้วยวิธีไหนก็ตาม

“ถ้าสิ่งนี้อยู่ที่นี่...” บุษบรรณสะอื้นให้แล้วเงยหน้าขึ้นมองไปยังลึงเปล่าพวกนั้น “ถ้าสิ่งนี้ได้ยินบุษ บุษอยากบอกสิ่งนี้จะคะว่า บุษขอโทษ”

ตอนค่ำของวันต่อมา บุษบรรณเดินทางไปหาจันจงอีกครั้ง เพราะความตั้งใจที่จะปลดเปลื้องบ่วงกรรมระหว่างตนเองกับสามีนั้นมีมากกว่าความท้อแท้ใดๆ ที่เกิดขึ้น หลังจากแน่ใจแล้วว่าสิ่งชรักยังอยู่ในบ้านหลังนั้นจริงๆ จากคำยืนยันของช่างทรงสาว

ทว่าวันนี้ตึกแถวที่ใช้เป็นตำหนักเจ้าแม่กระเดกกลับปิดเงียบ ประตูเหล็กถูกเลื่อนปิดลงมาและล็อกเอาไว้ด้วยแม่กุญแจ นั่นหมายความว่าภายในตึกแถวหลังเก่านั้นไม่มีใครอยู่

บุษบรรณถอนใจเฮือก ก่อนจะทรุดตัวลงนั่งบนพื้นอย่างรู้สึกผิดหวัง

ว่าความผิดหวังนั้นก็ไม่ได้อยู่กับตัวเธอนาน เพราะครูหนึ่งบุษบรรณ ก็เห็นรถจักรยานยนต์คันหนึ่งแล่นมาจอดริมถนนหน้าตึกพอดี รูปร่างของผู้ขับที่รวมถึงการแต่งกายด้วยเสื้อยืดกางเกงยีนๆ ทำให้ไม่ต้องบอกก็รู้ว่านั่นเป็นจันจวงแน่ๆ แม้จะมีหมวกกันน็อกครอบศีรษะอยู่ก็ตาม

บุษบรรณลุกขึ้นอย่างมีความหวัง มองจันจวงลงจากรถแล้วหยิบถุงอาหารสำเร็จรูปมาถือไว้อย่างไม่ได้นึกอะไรว่าเธอยืนอยู่ตรงนี้ ก่อนจะหันมาแล้วเดินมาที่ประตูบ้านพลางใช้มือที่ว่างค้นหาพวงกุญแจทางกระรอกสีชมพูในย่ามสีลันสไตน์ พอได้แล้วก็ทรุดตัวลงนั่งคุกเข่าหมายจะสอดกุญแจปลดล็อกแม่กุญแจที่คาอยู่ตรงประตูเหล็ก

“เฮ้ย!”

จันจวงสะดุ้งเฮือก ก่อนจะผละถอยออกไปสองสามก้าวเมื่อเห็นเท้าของบุษบรรณวางขวางแม่กุญแจอยู่

“คะ...คุณ...คุณบุษ”

“สวัสดิ์คะ” หญิงสาวยิ้มหวาน

“คะ...คุณมาทำไมอีก”

“ฉันอยากให้คุณกลับไปที่บ้านฉันอีกครั้งคะ”

“โนเวย์” จันจวงโพล่งขึ้นทันทีพร้อมโบกมือชิงข้าง “ฉันไม่มีวันกลับไปที่บ้านหลังนั้นอีกแล้ว”

“ทำไมล่ะคะ”

“ก็มันมีผีอะสิ”

“แต่ฉันเป็นงานของคุณไม่ใช่หรือคะ แล้วทำไม...”

“ทำไมนะเธอ” จันจวงสวนขึ้น ก่อนจะปลดสายที่ได้คางแล้วถอดหมวกกันน็อกออก

บุษบรรณเบิกตากว้างทันใดที่เห็นผมซึ่งเคยทิ้งตัวยาวสลวยของจันจวง พุงชี้ใต้เตไปคนละทิศละทาง หลังจากปราศจากสิ่งปกคลุม

“ดูนี่” ร่างทรงสาวชี้ไปที่ผมของตัวเอง “ดูสิ่งที่สามีกุณทำกับฉันนี่

ขนาดสระผมก็แล้ว เป่าผมก็แล้ว มันยังชี้ได้ชี้เต้ไม่ยอมลงเลยเนี่ย”

“เขาทำอะไรคุณคะ แหวกอก ทำหน้าละ หรือแลบลิ้นปลิ้นตาใส่คุณคะ ทำไมคุณถึงเป็นแบบนี้”

“คนโดนผีหลอกนะ มันก็ต้องเป็นแบบนี้แหละ” จันจวงเอ่ยด้วยท่าทางหงุดหงิด

“แต่ถ้าไม่หนักหนา คุณก็น่าจะชินแล้วนี่คะ ก็คุณเห็นวิญญาณทุกวันไม่ใช่เหรอ”

“ไม่เห็น ฉันไม่เคยเห็น”

“อ้าวแล้ว...” บุษบรณชี้ไปที่ป้ายเล็กๆ ที่เขียนว่าตำหนักเจ้าแม่ ภาระเกิด

“อ๊ย...เจ้าแม่ท่านกลับวิมานไปแล้ว ไม่ลงมาแล้วละ ฉันก็ว่าจะเลิกแล้ว ไม่ปงไม่เป็นมันแล้วอ้อร่างทรงเนี่ย เกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ไม่เคยกลัวอะไรอย่างนี้มาก่อนเลยจริงๆ”

“ไม่ได้ นะคะ คุณยังไม่ได้ช่วยสิ่งไหนเลย”

“ไปหาคนอื่นเถอะแม่คุณ ฉันไหวละ” จันจวงยกมือพนมท้วงท้วงระชะที่เต็มไปด้วยผมชี้ฟูราวกับทำผมทรงอัฟโฟรมาก็ไม่ปาน

“ทำไมล่ะคะ” บุษบรณร้องถามอย่างไม่เข้าใจ “หรือฉันให้ค่าตอบแทนน้อยไป ถ้าฉันฉันจะเพิ่มให้อีกห้าพัน เป็นหนึ่งหมื่นก็ได้ นะคะ”

“ไม่...หะ...หา...อะไรนะ” ร่างทรงสาวก้มะลอลงถึงกับหูผึ่งเมื่อได้ยินตัวเลขที่สาวเจ้าเสนอให้

“หนึ่งหมื่นคะ ถ้าคุณยอมช่วยฉัน”

“ง่า...คือ...เอ่อ...”

“หมื่นสองก็ได้คะ”

“โอเค...ไปรอฉัน” จันจวงโพล่งขึ้นมาทันที ลืมสิ้นความกลัวทั้งหมด เมื่อเห็นเลขหนึ่งกับเลขสองที่มีเลขศูนย์สามตัวต่อแถวพากันลอยวนอยู่รอบๆ ตัว

บุษบรรณชะงักอยู่ครู่หนึ่ง งงที่จู่ๆ ร่างทรงสาวก็เปลี่ยนใจดื้อๆ แต่เมื่อจันจวงสวมหมวกกันน็อกแล้วกระโดดขึ้นคร่อมจักรยานยนต์และก้าวก้ามือเรียก เธอก็รีบตามไปนั่งซ้อนท้ายแทบจะทันที

“ทำไมวันนี้มีมอเตอร์ไซค์สี่ล้อคะ”

“เมื่อวานเครื่องมันรวนๆ นิดหน่อยนะ เลยไปทิ้งไว้ให้ช่างซ่อม วันนี้เพิ่งไปถอยออกมาจากอู่ กลับมาก็เจอคุณนี่แหละ”

จันจวงบอกก่อนจะขี่จักรยานยนต์จากตึกแถวเก่าโทรมมาถึงหน้าบ้านหลังงามในเวลาอันรวดเร็ว แต่พอร่างทรงสาวก้าวลงจากรถ ขาก็พานแข็งจนขยับไม่ได้เอาเสียดื้อๆ หลังจากเห็นประตูหน้าบ้านเปิดค้างเอาไว้อีกแล้ว

‘บ้าเอ๊ย...นี่กุมมาถึงนี้ได้ยังไงวะเนี่ย’

“เป็นอะไรไปคะ” บุษบรรณหันมาถาม

“ปะ...เปล่า” จันจวงทำเป็นใจดีสู้เสือ ในใจก็คิดถึงเงินหมื่นสองที่กำลังจะได้มา

หากทำงานนี้สำเร็จ เธอคงไม่ต้องเปิดสำนักทรงเจ้าเข้าผีเพื่อหลอกใครให้กรรมตามสนองด้วยการเจอผีอีกต่อไปแล้ว

“จันเข้าไปกันเลยไหมคะ จันว่าเขาน่าจะกลับมาแล้ว”

จันจวงยิ้มเจื่อน “แหะๆ พุดเหมือนพ่อบ้านไปทำงานกลับมาเลยนะคะ”

“ถ้าเขายังติดอยู่ในบ่วง ฉันคิดว่าเขาอาจยังไม่รู้ว่าตัวเองตาย และยังใช้ชีวิตเหมือนปรกติล่ะคะ”

“เพราะฉะนั้นคุณถึงอยากให้ฉันบอกเขาใช้ไหมคะ”

บุษบรรณพยักหน้า “ก็คุณเป็นคนเดียวที่เห็นเขานี่คะ ขนาดฉันยังไม่เห็นเลย”

“วิ่งเข้าไปตะโกนบอกเขาว่า ‘คุณตายแล้ว’ แล้ววิ่งออกมาจะได้ไหมวะ” จันจวงงม้งมำกับตัวเอง

“คะ...อะไรนะคะ”

“เอ่อ...ปะ...เปล่าค่ะ” ร่างทรงสาวกำมะลอรีบปฏิเสธ

“งั้นก็เข้าไปกันเถอะค่ะ”

จันจวงพยักหน้าหงิกๆ ก่อนจะก้าวตามบุษบรรณไปด้วยขาที่สั้นเท่ารูสีกว่าในแต่ละย่างก้าวช่างเต็มไปด้วยความยากลำบากเหลือเกิน พื้นดินก็คล้ายๆ จะโคลงเคลงไปมาทำให้เธอแทบจะล้มตลอดเวลา แต่ในที่สุดเธอก็เดินมาถึงประตูบ้านที่เปิดอ้าอยู่จนได้

ตรงโถงทางเดินหน้าบ้านนั้นยังคงเต็มไปด้วยลังกระดาษที่วางเพินกันอยู่เป็นทิวแถว จันจวงกลืนน้ำลายลงคออย่างอย่างลำบาก ก่อนจะค่อยๆ ย่องเข้าไปยังห้องโถงกลางซึ่งเมื่อคืนเธอได้เห็นสิงขรเป็นครั้งแรก และถูกเขาแผลงฤทธิ์ไล่่ออกจากบ้านจนเปิดแน่แทบไม่ทัน

‘เขาทำอะไรคุณคะ แหวกกอก ทำหน้าละ หรือแลบลิ้นปลิ้นตาใส่คุณคะ ทำไมคุณถึงเป็นแบบนี้’

จู่ๆ จันจวงก็นึกถึงคำถามของบุษบรรณขึ้นมา นี่ขนาดเมื่อคืนสิงขรไม่ได้ทำอะไรแบบนี้ เธอยังกลัวเขาแทบอุจจาระราด ผมเผ้าชี้ได้แต่อย่างนี้ ถ้าเกิดวันนี้เขาโมโหถึงขั้นแหวกกอก ทำหน้าละ หรือแลบลิ้นปลิ้นตาใส่ เธอก็คงช็อกตาย กลายเป็นผีอยู่ในบ้านหลังนี้ไปอีกคนแน่ๆ

แค่คิดขงก็ลูกเกรียวเป็นทิวแถวแล้ว โอ๊ย...อยากจะทำตาย ไม่น่าเห็นแก่เงินเลย

พอมาถึงหน้าห้องนั่งเล่นจันจวงก็รีบกระโดดเข้าพิงข้างฝา แล้วค่อยๆ ชะโงกหน้าเข้าไปมองภายในห้อง และเธอก็เห็นเหมือนที่เห็นเมื่อคืน นั่นคือสิงขรกำลังนั่งอยู่ตรงกลางเปล้าอีกใบ ผิดกันก็เพียงคราวนี้เขาไม่ได้กำลังหยิบของใส่กล่องเหมือนเดิม แต่กำลังนั่งขัดสมาธิมองอะไรบางอย่างที่อยู่ในมือ

“เห็นไหมคะ” บุษบรรณร้องถาม

จันจวงสะดุ้งเฮือก รีบหันไปยกนิ้วชี้ขึ้นจุกปาก หัวใจเต้นระทึกเพราะยังไม่พร้อมจะพบไส้ฟุงหรือหน้าละๆ ของสิงขรสักเท่าไร

“เขานั่งอยู่ที่เดิมค่ะ” ร่างทรงสาวกระซิบ “กำลังนั่งมองลูกแก้วหิมะอยู่”

“ลูกแก้วหิมะ” บุษบรณทวนคำอย่างจำได้ว่า มันคือลูกแก้วที่ภายในบรรจุโมเดลบ้านและภูเขา เวลาเขย่าเศษพลาสติกสีขาวเล็กๆ ก็กระจายเต็มไปหมด ทำให้ดูเหมือนหิมะกำลังร่วงหล่นลงบนพื้นดิน

“ตาแดงกำเขี้ยวคุณ”

“ลูกแก้วหิมะลูกนั้นเขาเป็นคนซื้อให้ฉันค่ะ” หญิงสาวน้ำตาเริ่มเมื่อนึกถึงความหลัง “ตอนนั้นเราไปฮันนีมูนกันที่สวิส เขาซื้อให้ฉันตอนติดหิมะอยู่ในไนส์กีร์สอร์ต”

“หุย...ไฮโซ”

“คุณใช้ข้อมูลนี้บอกเขาก็ได้แหละคะ ไม่มีใครรู้เรื่องนี้หรอกนอกจากเราสองคน”

จันจวงพยักหน้าหงึกๆ รวบรวมความกล้าเดินขาลันไปยืนตรงช่องทางเข้า แต่แม้เธอจะออกมายืนบนที่ ก็ดูเหมือนว่าสิงขรจะไม่สนใจเท่าไร เพราะสายตาของเธอเอาแต่จ้องมองลูกแก้วหิมะลูกนั้นอย่างเหม่อลอย

“เอออะ”

หญิงสาวปลุกใจตัวเอง สูดลมหายใจลึกแล้วพุ่งออกมาเพื่อรวบรวมความกล้า ก่อนจะก้าวเข้าไปภายในห้องนั่งเล่นหนึ่งก้าว

“ลูกแก้วหิมะนั้น คุณซื้อให้คุณบุษตอนไปฮันนีมูนกันที่สวิสใช่ไหมคะ”

สิงขรสะดุ้งโหยง ก่อนจะหันมามองเธอด้วยแววตาดุดันเหมือนเมื่อคืน ดวงตาที่แดงกำเพิ่มความน่ากลัวขึ้นอีกเป็นกอง ยิ่งเขาเบิกตากว้างขึ้นเพราะจำเธอได้ เขาก็ยิ่งน่ากลัวมากขึ้นไปอีก

แต่ตอนนี้คงเปลี่ยนใจไม่ทันแล้ว เพราะกำลังเผชิญหน้ากับผีหวงถิ่นเข้าอย่างจัง

“คุณอีกแล้วอะ” เขาถาม

“ยะ...อย่าเพิ่งไล่ฉันนะ” จันจงยกมือป้องกันตัวเองทั้งๆ ที่รู้ว่ามันไม่มีประโยชน์อะไร “จะ...ฉัน...มีเรื่องอยากคุยกับคุณ”

“คุณเป็นใคร แล้วทำไมถึงรู้เรื่องลูกแก้วหิมะนี้”

“ฉันเป็นเพื่อนกับคุณบุษ” จันจงลະล่ำลือลักตบ

“เพื่อน...เพื่อนที่ไหน ทำไมผมไม่รู้จัก”

“ระ...เราเพิ่งเป็นเพื่อนกัน” หญิงสาวยิ้มเจื่อน

“นี่อย่ามาล้อผมเล่นนะ” สิงขรตะคอกใส่เธอ แม้จะไม่ถึงขั้นแลบลิ้นปลิ้นตา แต่คนหล่อๆ เวลาทำหน้าที่หนักแล้วมันสุดสยองเหลือเกิน

“จะ...ฉันไม่ได้ล้อเล่นนะคะ ฉันรู้จักคุณบุษจริงๆ เธอยืนอยู่ข้างๆ เนี่ย” จันจงชี้ไปยังร่างระหงที่กำลังยืนทำหน้าที่หล่อหลายอยู่ เพราะไม่สามารถเห็นสามีตัวเองที่กำลังยืนทำหน้าที่หมิงทั้งอยู่ไม่ห่างออกไปนัก

“คุณเป็นใครกันแน่” สิงขรเอ่ยถามลอดไฝพัน

“ฉันบอกความจริงให้ได้นะ คือ...เอ่อ...คือว่าฉันมีตาทิพย์นะ สามารถมองเห็นวิญญาณได้” จันจงพยายามตะล่อมโดยใช้ฝีปากอย่างที่ถนัด แต่คราวนี้เธอไม่ได้หลอกลวงเหมือนที่ทำกับลูกค้ารายอื่นๆ เพราะตอนนี้เธอมีตาทิพย์ สามารถเห็นวิญญาณของสิงขรได้อย่างเต็มตาจริงๆ

สิงขรขมวดคิ้วมุ่น ดวงตาแดงก่ำจ้องมองเธอชะงักอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเผยยิ้มแล้วหัวเราะในลำคอ

จันจงค่อยคลายใจที่เห็นรอยยิ้มของเขา เป็นไปได้ว่าข้อมูลที่บุษบรณบอกเธอจะใช้ได้ผล แต่เธอก็ยังรู้สึกตงิดๆ อยู่ดี เพราะเสียงหัวเราะของมันชวนให้ขนแขนพากันลุกพริบขึ้นมาอีกแล้ว

“ไอ้พวกสิบแปดมงกุฎ!”

เสียงตะคอกของสิงขรรวกับเสียงราชสีห์คำรามใส่กระต่ายน้อย ขวัญของจันจงกระเจิดกระเจิงหายไปแทบไม่มีชิ้นดี ผมที่ชี้ได้แต่อยู่เหยียดตรงจนแทบจะหลุดร่วงออกจากหนังศีรษะ

“ออกไปจากบ้านผมเดี๋ยวนี้!”

สิงขรขึ้นไปทางประตูและเดินอย่างสามชুমเข้ามาหาจันจวงอย่างเอาเรื่อง ทำทางดูดันและเสียงที่ดังราวฟ้าผ่าของเขายิ่งทำให้สติของหญิงสาวเตลิดเปิดเปิงไปก้นใหญ่ สองขาที่อยู่เหมือนก้ามไม่ออกเมื่อครู่กลับชอยยิกๆ วิ่งรวดเดียวถึงรถจักรยานยนต์ที่จอดอยู่หน้าบ้านอย่างรวดเร็วราวกับนักวิ่งร้อยเมตร

พอสตาร์ตรถได้เท่านั้น ร่างทรงสาวก็บิดคันเร่งขี่รถออกไปอย่างไม่คิดชีวิต โดยไม่เหลียวหลังกลับไปมอง และไม่สนใจเสียงเรียกของบุษบรรณเลย

ทันทีที่รถจักรยานยนต์ของจันจวงลับตาไป บุษบรรณก็เข้าอ่อนจนต้องทรุดลงไปนั่งคุกเข่ากับพื้นด้วยความผิดหวังและเจ็บปวดใจอย่างถึงที่สุด

ตลอดหลายวันที่ผ่านมา เธอรู้สึกเหมือนสิงขรยังอยู่ในบ้านหลังนี้ และจันจวงก็ได้พิสูจน์ให้เธอเห็นแล้วว่าเธอไม่ได้คิดผิด

แต่อะไรกันล่ะที่ทำให้ร่างทรงสาวกลัวถึงกับวิ่งเตลิดเปิดเปิงออกไปแบบนั้น

ชีวิตหลังความตายของสิงขรน่ากลัวขนาดนั้นเลยหรือ

บุษบรรณแทบจะนึกภาพไม่ออกเลยว่าสิงขรจะน่ากลัวขนาดนั้นได้อย่างไร เพราะตลอดเวลาที่คบกันจนถึงขั้นแต่งงานกัน เขาไม่เคยแสดงความน่ากลัวออกมาให้เห็นเลยสักนิด แม้แต่ตอนที่เธออาละวาดใส่เขาในคืนก่อนที่เขาจะเสียชีวิตลงเพราะอุบัติเหตุ

สิงขรเป็นคนอารมณ์ดี เขาเป็นที่รักของลูกน้องทุกคนในบริษัท ความที่เป็นคนมีอัธยาศัยดีเช่นนี้เองที่ทำให้เธอตกหลุมรักเขาได้ไม่ยาก พอเขาขอเธอแต่งงาน จึงไม่มีเหตุผลใดเลยที่เธอจะปฏิเสธเขาได้

ปัง!

เสียงประตูปิดดังสนั่นทำให้บุษบรรณถึงกับสะดุ้ง น้ำตาที่เอ่อท้นอยู่

รอบดวงตาไหลออกมาอย่างไม่ขาดสาย สองมือบางยกขึ้นมาปิดหน้าและ
ร้องไห้กระซิกๆ อยู่ตรงนั้นอย่างรู้สึกลึกผิด

“บุษขอโทษ บุษผิดเอง”

๓

จันจวงรีบเก็บเสื้อผ้าที่มีอยู่ไม่กี่ชุดลงในกระเป๋าเดินทางทันทีที่ขึ้น
ขึ้นได้ว่า คินนี่บุษภรรยาต้องมาหาเธออีกแน่ และก็มีแนวโน้มว่ามายสาวจะ
เสนอเงินเพิ่มให้เธออีก ถึงตอนนั้นเธอคงต้องใจอ่อนอีกครั้ง และต้องเปล
ไปเผชิญหน้ากับวิญญาณร้ายอย่างสิงขรอีกแน่

ทางที่ดีที่สุดคือไม่เจอกัน

หญิงสาวเก็บของไปพาลงมองนาฬิกาไปพาลง แม้ว่าจะยังมีเวลาอีก
เป็นชั่วโมงกว่าบุษภรรยาจะมา แต่ก็อดลุกลี้ลุกลนไม่ได้ เธอต้องไปอยู่ที่อื่น
สักคืนสองคืน หรือจนกว่าจะสิ้นเดือนที่บุษภรรยาบอกว่าจะต้องย้ายออก
จากบ้านหลังนั้นแล้ว

แต่จะไปไหนล่ะ?

ให้ตายสิ...เงินที่ได้วันก่อนก็โอนให้ยายบุงม และเอาไปซื้อครีมบำรุง
ผิวหมดแล้ว จุกละหุกแบบนี้จะไปหาที่พักถูกๆ ตีๆ ที่ไหนหันกันเนี่ย

บ่นไปพาลงจันจวงก็กดเสื้อผ้าที่ไม่ได้พับเป็นระเบียบไปพาลง ก่อน
จะปิดกระเป๋าแล้วถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่

“เอวาะ ไปตายเอาดาบหน้า ดีกว่าช็อกตายเพราะเจอผี”

ว่าแล้วก็รีบลากกระเป๋าเดินทางออกจากบ้าน จากนั้นก็นำกระเป๋าใบนั้นไปวางพาดบนเบาะจักรยานยนต์แล้วใช้สายรัดอย่างแน่นหนา ก่อนจะกระโดดขึ้นคร่อมรถแล้วขี่ออกไปด้วยความโล่งใจ

ทว่ายังไม่ถึงไหน จันจงกลับต้องเบรกรถอย่างกะทันหัน เพราะมีร่างร่างหนึ่งกระโดดลงมาจากถนนและกางแขนขวางรถของเธอเอาไว้

“เฮ้ยๆๆ” จันจงร้องลั่น หลังจากล้อหน้าเกือบจะชนร่างนั้นอย่างเสียนยาแดงผ้าแปด

พอความตกใจจางหายไปหญิงสาวก็เงยหน้ามองอีกฝ่ายอย่างหวาดๆ กลัวว่าจะเป็นพวกมิจฉาชีพมาปล้น แต่เมื่อเพ่งมองดีๆ เธอก็ถึงกับเบิกตากว้างด้วยความตกใจ

“คุณบุษ!”

“ค่ะ...ฉันเอง”

“นี่คุณจะมาทำอะไร กระโดดลงมาแบบนี้ ถ้าฉันเบรกไม่ทันจะทำยังไง”

“ก็ทำนั่นล่ะคะ”

ร่างทรงสาวถอนใจ “หลีกไปค่ะ ฉันมีธุระต้องรีบไป”

“ไม่ค่ะ ฉันไม่กลับไปมือเปล่าแน่ ฉันมาหาคุณเพราะอยากขอเรื่องคุณให้ไปพบสิ่งหรือใครสัก”

“ไม่มีทาง” จันจงโพล่งออกไปทันที “ฉันไม่กลับไปให้สามีคุณควักใส่ถุงออกมาแน่”

“เขาคูคามคุณขนาดนั้นเลยหรอคะ”

“ก็...เอ่อ...”

“สิ่งที่ไม่ใช่คนแบบนั้นหรอก เขาสุขภาพจะตาย”

“สุขภาพกะผีนั่นะสิ” จันจงค้าน

“เขาอาจคิดว่าคุณบุกรุกบ้านของเรา ก็เลยเกรี้ยวกราดไปหน่อย”

“ไม่หน่อยละค่ะ วันก่อนผมชี้ วันนี้ผมจันจรวงจันจะหมดหัวแล้ว”

บุษบรรณยกมือไหว้ “ฉันขอร้องละค่ะ ช่วยฉันอีกสักครั้งนะคะ ฉัน
มีวิธีทำให้เขาอมคุดกับคุณดี ๆ แล้ว”

“ไม่” จันจงยี่นคำขาดหนักแน่น

“สามหมื่น ถ้าคุณยอมช่วยฉัน”

เหมือนบุษบรรณจะรู้จุดอ่อนของเธอ พอได้ยินตัวเลขห้าหลักเท่านั้น
จันจงก็หันไปปลดสายรัด แล้วบปล่อยกระเป๋าคอมพิวเตอร์ลงพื้นอย่างไม่ดีต่อ
สิ่งของที่อยู่มากภายใน

“ขึ้นมาเลย” จันจงโบกมือ

“แล้วกระเป๋าล่ะคะ”

“ข้างมันเถอะ” จันจงส่ายหน้า เพราะของในนั้นราคารวมกันไม่ถึง
ห้าพันด้วยซ้ำ

“ตกลงจะไปไหมคะ คุณบุษ”

“ไปค่ะไป” บุษบรรณรีบตอบ ก่อนจะกระโดดขึ้นซ้อนท้ายจักรยาน-
ยนต์ของเธอ

จันจงบิดคันเร่งไปตามทางที่คุ้นเคยอย่างคนที่ตกอยู่ในภาวะแห่ง
ความโลภ มารู้อีกทีก็มาถึงหน้าบ้านของบุษบรรณแล้ว

และก็เช่นเคย ประตูบ้านเปิดอยู่เหมือนเดิม

“อ๊อย...เอาอีกแล้วอ๊อจ” จันจงยกมือขึ้นตีหน้าผากตัวเองอย่าง
อ่อนใจ

“ฉันดีใจนะค่ะที่คุณยอมช่วยอีกครั้ง”

ร่างทรงสาวกำมะลอถอนใจเฮือก “คุณมีวิธีอะไรก็ตาม”

“เมื่อวานตอนคุณบอกเรื่องลูกแก้วหิมะ เขามีท่าทางยังไงคะ”

“ก็ชะงักไปนะ ไม่ก้าวร้าวเหมือนคืนแรก แต่พอฉันบอกว่าฉันมี
ดาพิพย์ สามารถเห็นเขาได้ เขาก็เกรี้ยวกราดขึ้นมาทันที สงสัยจะนึกว่าฉัน
เป็นพวกสืบทอดมงกุฎ”

“แสดงว่าเขาสะกิดใจอยู่บ้าง ที่คุณรู้เรื่องที่รู้เฉพาะฉันกับเขา”

“ก็คงงั้น” จันจวงยกไหล่

“เพราะงั้น ถ้าคุณตอย้ำสิ่งที่มีเฉพาะฉันกับสิ่งที่รู้เยอะๆ เขาก็อาจเชื่อก็ได้แหละคะว่าคุณเป็นเพื่อนฉัน”

“ก็น่าจะได้แหละ”

“งั้นเอาแบบนี้ละคะ ในบ้านมีกล่องที่ฉันรวบรวมของสำคัญระหว่างฉันกับสิ่งที่อยู่ไม่ว่าจะเป็นของขวัญวันเกิดที่เราให้กัน ของขวัญวันวาเลนไทน์ และอื่นๆ ตามโอกาส ฉันอยากให้คุณไปหยิบมาแล้วเอาไปให้เขาดู ฉันจะบอกคุณว่าของสิ่งนั้น ฉันหรือเขาได้มาตอนไหน ยังไง แล้วคุณก็บอกเขาต่ออีกทอดหนึ่ง”

จันจวงมองหน้าหญิงสาวอย่างไม่แน่ใจนัก

“เอางั้นหรอคะ”

“ฉันว่ามันต้องได้ผล”

ร่างทรงสาวถอนใจเฮือก “ก็ได้ ว่าแต่กล่องนั้นมันอยู่ไหนล่ะ”

“ที่หัวเตียงในห้องนอน บนชั้นสองค่ะ”

“ฮ่า... ชั้นสอง!” จันจวงร้องเสียงหลง “แค่ห้องนั่งเล่นก็จะแยแล้ว ขึ้นขึ้นไปถึงชั้นสองแล้วเข้าไปในห้องนอน สามี่คุณคงนึกออกฉันจริงๆ แน่”

“ไม่หรือคะ ถ้าเขาจะทำ ออกคุณคงไม่ซิดกันอยู่แบบนี้หรือคะ”

“โหย... พุดแบบนี้ จะช่วยตีไหมเนี่ย”

บุษบรณหัวเราะคิกคัก “ฉันล้อเล่นนะคะ ฉันรับรองว่าวิธีนี้ต้องได้ผลแน่”

“รู้แบบนี้ทำไมคุณไม่เอากล่องนั้นลงมาวางตรงที่มันหยิบง่ายๆ ก่อนล่ะคะ”

“ก็แหม ฉันเพิ่งนึกออกตอนนั่งแท็กซี่ไปหาคุณนี่คะ”

จันจวงถอนใจอีกครั้ง “ถ้าฉันตาย รบกวณคุณช่วยหาพระมาหาวิญญาณฉันออกจากบ้านด้วยนะ ฉันไม่อยากอยู่กับคนที่ฆ่าฉัน”

“ยินดีค่ะ”

“ฮือ” ร่างทรงสาวคราง ก่อนจะส่ายหน้าเมื่อบุษบรรณหัวเราะออกมา
“เงินลื้อเล่นนะคะ เข้าไปกันเถอะ”

จันจวงพยักหน้า ก่อนจะค่อยๆ ย่องเข้าไปในบ้าน เดินผ่านทางเดิน
แคบๆ อย่างเบาที่สุด พอถึงทางเข้าห้องนั่งเล่นก็ชะโงกหน้าเข้าไปดูอย่าง
ระมัดระวัง เมื่อเห็นสิงขรกำลังนั่งดูโทรทัศน์อยู่ในห้องนั้น เธอก็รีบย่องผ่าน
ไปอย่างรวดเร็ว จนกระทั่งถึงบันไดชั้นชั้นสองซึ่งอยู่ถัดไปไม่กี่ก้าว

พอหันมาได้ หญิงสาวก็เป่าปากอย่างโล่งใจ ก่อนจะค่อยๆ ย่องตาม
บุษบรรณขึ้นไปไปที่ชั้นสอง แล้วเปิดประตูเข้าไปในห้องนอนของเธอ

แน่นอนว่าทั้งห้องไม่มีเครื่องเรือนอะไรมากนักนอกจากเตียงนอน
เพราะของบางอย่างได้ถูกทยอยขนออกไปบ้างแล้ว บุษบรรณขึ้นไปหัวเตียง
ซึ่งมีกล่องกระดาษขนาดกว้างยาวหนึ่งฟุตวางอยู่

“ทำไมฉันไม่ให้คุณขึ้นมาเอาให้ล่ะ” จันจวงตั้งข้อสังเกต “ยังไงคุณ
สิงขรก็ไม่เห็นคุณอยู่แล้ว ทำไมฉันต้องขึ้นมาเอาเองด้วยเนี่ย”

“อ่า...นั่นสิละ”

“ช่างเถอะ” ร่างทรงสาวโบกมือ “ไหนๆ ก็มาถึงนี่แล้ว จัดการให้มัน
เสร็จๆ เถอะ”

จันจวงเดินไปอุ้มกล่องนั้นมา ก่อนจะหันหลังแล้วเดินกลับไปทาง
ประตู หมายจะเอากล่องนี้ไปเผชิญหน้ากับสิงขรที่ห้องนั่งเล่นด้านล่าง ทว่า
เดินไปได้ไม่กี่ก้าวเธอก็กลับต้องชะงัก ดวงตาเบิกกว้างด้วยความตกตะลึงเมื่อ
เห็นวิญญาณผีหวงถิ่นยืนจังก้าอยู่ตรงช่องประตูอย่างไม่คาดฝัน

“ฉิบหายแล้ว มาตอนไหนวะ”

“อะไรคะ” บุษบรรณหันมาถาม

“สะ...สามีคุณนะสิ เขาอยู่ตรงประตู” จันจวงละล้าละลักตอบ

“ก็ดีนะสิ จะได้ไม่ต้องยกลงไปให้เมีย”

“ดีกะผีสิ” จันจวงโพล่งออกมา “ยืนขวางประตูแบบนี้ ฉันจะหนียังไง
เล่า”

“ก็ไม่ต้องหนีลึคะ”

ร่างทรงสาวมองบุษบรรณอย่างนึกเคือง ก่อนจะหันไปมองใบหน้า หล่อเหลาที่ถลึงตาจ้องมาอย่างคุกคาม

“นี่มันจะมากเกินไปแล้วนะ!” ลิงขรคำรามลั่น

จันจวงถึงกับสะดุ้งเฮือก แขนขาอ่อนแรงจนอยากจะเป็นลมเสียให้ได้ แต่ก็ยังกอดคองนั้นไว้แน่นราวกับคนกอดขอนไม้ลอยคออยู่กลางทะเล เพราะมันเป็นสิ่งสุดท้ายที่อาจช่วยให้เธอรอดชีวิตจากการถูกผีแหวกอก

“เมื่อวานแค่บุกรุก วันนี้ขึ้นมาขโมยของถึงห้องนอนเชียวหรือ”

“อะ...ฉันเปล่า”

“แล้วในมือนั้นอะไร นั่นมันของของผมนะ” ลิงขรชี้มาที่กล่องด้วยท่าทางเอาเรื่อง

“เปิดออกลึคะ” บุษบรรณแทรกขึ้นอย่างไม่รู้ื่อไหนอี่ไหน

“ปะ...เปิด...เปิด...” จันจวงสะดุ้ง รีบเปิดฝากล่องตามที่หญิงสาวบอก

“หยิบอะไรขึ้นมาก็ได้สักอันหนึ่งคะ”

ร่างทรงสาวล้วงมือเข้าไปในกล่อง ก่อนจะหยิบถ้วยกาแพที่มีตรา สโมสรรฟุตบอลชื่อดังของเยอรมันขึ้นมา

“ฉันซื้อให้เขาตอนเราไปเที่ยวสนามฟุตบอลสโมสรนี้ เดือนเมษายนปีที่แล้วคะ”

จันจวงพยักหน้า รีบหันไปหาลิงขรที่ชี้มาที่ถ้วยในมือเธอ

“วางถ้วยนั้นลงซะ”

“เอ่อ...คะ...คุณลิงขรคะ จำได้ไหมว่าถ้วยใบนี้คุณบุษเธอซื้อให้คุณเมื่อเดือนเมษายนปีที่แล้ว ตอนไปเที่ยวสนามฟุตบอลด้วยกัน” จันจวงพูดตามที่บุษบรรณบอกอย่างรวดเร็ว

และมันได้ผล คิ้วของลิงขรขมวดมุ่นขึ้นมาทันที ขาที่ก้าวเข้ามาในห้องกลับชะงัก ตอนนั้นเขาเหมือนรูปปั้นอันงดงามที่ถูกสวรรค์สร้างโดยศิลปินชื่อก้องโลก

“ได้ผลไหมคะ” บุชบรรณร้องถาม

“ดูเหมือนจะได้ผลนะคะ”

“งั้นเอาอีกสักอย่างสิคะ”

จันจวงพยักหน้าแล้ววางถ้วยกาแฟกลับเข้าไปในกล่อง ก่อนจะหยิบเสื้อชั้นในสตรีลายเสือสุดเซ็กซี่ออกมา แล้วหันไปมองบุชบรรณที่เผยยิ้มด้วยใบหน้าแดงก่ำอย่างนึกสงสัย

“อันนี้เขาซื้อให้ฉันคะ แต่ไซซ์มันเล็กไปนิด ก็เลยไม่เคยได้ใส่”

ร่างทรงสาวหลุบตาลงมองหน้าอกของอีกฝ่ายอย่างนึกอิจฉา

‘ผู้หญิงอะไรจะ สวยก็สวย หุ่นก็ดี มีสามีหล่ออีกต่างหาก’

“บอกเขาไปสิคะ”

“เอ่อ...คะ” จันจวงต้องละทิ้งความอิจฉาลงชั่วคราว ก่อนจะหันไปชูเสื้อชั้นในขึ้น “คุณช้อยทรงผิอดีไซซ์ให้คุณบุชไซ้ไหมคะ คุณลิ่งขร”

“นั่นมันเรื่องบ้าอะไรเนี่ย!” ชายหนุ่มคำราม แต่ก็ยังคงยืนนิ่งอยู่ตรงประตู

“อีกคะ” บุชบรรณเร่ง

จันจวงวางเสื้อชั้นในกลับเข้าไปในกล่อง ก่อนที่จะหยิบนาฬิกาข้อมือทิสโก้ขึ้นมา

“เรือนี่เขาแอบซื้อให้ฉันตอนไปสำนักงานใหญ่ของทิสโก้ที่เลอโลกคะ” บุชบรรณบอกด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ก่อนจะเล่าให้ฟังถึงที่มาของนาฬิกาเรือนี่

“หลังจากฉันบอกว่ามันสวย เขาก็ทำเป็นไม่สนใจ แต่แอบออกไปซื้อนาฬิกาเรือนี่ตอนฉันหลับ เพื่อเอามาเซอร์ไพรส์ฉันตอนเสิร์ฟอาหารเข้าบ้านเตี้ยงคะ”

“หุ้ย...โรแมนติกจริงจริง”

“วางนาฬิกาเรือนั้นลง ผมขอร้อง” ลิ่งขรร้องบอกพร้อมกับยื่นฝ่ามือออกมา

“ตอนไปสำนักงานใหญ่ของทีเอสซีทีในเลอโลก” จันจวงโพล่งขึ้นอย่างไม่สนใจคำขอร้องของเธอ “คุณได้ยืมคุณบุษขมนาฬิกาเรือนนี้ว่าสวยงามแต่คุณก็ไม่ได้ซื้อให้เธอทันที คุณแอบกลับไปอีกครั้งตอนเธอหลับ แล้วซื้อมันไปเซอร์ไพรส์คุณบุษตอนคุณเสิร์ฟอาหารเช้านคนเดียวให้เธอใช้ไหมคะ”

ชายหนุ่มฟังแล้วก็อ้าปากค้าง “คุณรู้ได้ยังไง”

“คุณบุษบอกฉัน”

“ไม่จริง” ลิงชวโบกมือชิงข้าง

“ได้ผลใช้ไหมคะ เอาอีกสักชิ้นลึคะ” บุษบรณบอกแทรกขึ้นมา เพราะไม่ได้ยืมอีกฝ่าย

จันจวงเห็นด้วย เพราะดูเหมือนนิญญาณสิ่งขจรจะสงบลงมากหลังจากเธอสามารถบอกความสำคัญของสิ่งของเหล่านั้นได้อย่างถูกต้องครบถ้วน เธอวางนาฬิกาทรูกลับลงในกล่อง ก่อนจะหยิบอะไรบางอย่างขึ้นมาที่ทำให้เธอต้องหันไปมองมายสาวด้วยความแปลกใจ

“ยาคุม!” ร่างทรงสาวเล็กคิ้ว

บุษบรณชะงักไปเหมือนกันที่เห็นเจ้าสิ่งนี้ เพราะมันเป็นแผงยาคุมที่ยังใช้ไม่หมด พอจันจวงหันไปมองลิงชว เธอก็พบว่าเขาเองก็ชะงักค้างไปด้วย รวากับมีใครมากดปุ่มให้ร่างกายหยุดทำงานลงชั่วคราว

“มันคืออะไรคะ”

คำถามนั้นทำให้น้ำตาของบุษบรณไหลรินลงมาอาบแก้ม เธอกัดฟันรวบรวมสติอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยออกมาพร้อมเสียงสั่น

“ฉันกินยาคุมแผงนี้ไม่หมดค่ะ ลิงชวบอกให้ฉันหยุดกิน เพราะ...”

“เพราะอะไรคะ” จันจวงร้องถาม หลังจากบุษบรณชะงักไปพร้อมกับการยกมือขึ้นปาดน้ำตา

“เขาบอกว่าอยากมีลูกค่ะ”

ฟังแล้วร่างทรงสาวก็นึกสะท้อนใจ สองคนนี่คงตั้งใจจะสร้างครอบครัวกันจริงๆ แต่น่าเสียดายเหลือเกินที่พวกเขาคงไม่มีโอกาสแบบนั้นอีกแล้ว

จันจวงสูดลมหายใจลึก กลืนความรู้สึกสงสารเอาไว้ ก่อนจะหันไปหาสิงขรอีกครั้ง

“ยาคุมแผงนี้ คุณบุษเชอกินไม่หมด เพราะคุณขอไว้ คุณอยากมีลูกกับเธอใช่ไหมคะ”

ดวงตาของสิงขรแดงกำขื่นมาทันที ร่างของเขาสั่นเทา ดูก็รู้ว่ากำลังกลืนน้ำตาไม่ให้ไหลออกมาสูดซึด

“คุณอยากได้ลูกผู้หญิง” จันจวงพูดตามที่บุษขรบรรณบอก “คุณบอกเธอว่าจะตั้งชื่อลูกว่า พิมพ์มาดา เพราะคุณมั่นใจว่าลูกสาวจะต้องสวยเหมือนแม่แน่ๆ”

สิงขรหลุบตาลง สองมือกำแน่นจนลั่น

“คุณยังบอกคุณบุษด้วยว่าถ้าได้ลูกผู้ชายก็ไม่ใช่เป็นไร แต่ว่ายังนึกชื่อไม่ออก”

“คุณ...รู้...เรื่อง...พวกนี้...ได้ยังไง” สิงขรเอ่ยถามทีละคำอย่างหนักแน่น

“จันบอกคุณไปแล้วเมื่อวานไงคะ จันเป็นเพื่อนกับคุณบุษ แล้วเธอก็ยืนอยู่ข้างๆ จัน”

“ผมไม่เชื่อ”

“ลองอีกสักชิ้นไหมล่ะคะ”

“พอแล้ว” สิงขรยกมือขึ้นห้าม “ผมไม่อยากฟังอะไรอีกแล้ว ออกไปจากบ้านผมเดี๋ยวนี้ แล้วก็อย่ากลับมาอีก ผมจะไม่เอาเรื่องคุณ”

“ไม่ค่ะ คุณไม่ใช่เจ้าของบ้านหลังนี้แล้ว”

“คุณรู้ได้ยังไง” เขาร้องถาม ก่อนจะมองไปรอบๆ แล้วหัวเราะในลำคอ “อ้อ...คงเห็นผมเก็บของจะย้ายออกใช่ไหม คุณนี่มันเจ้าเล่ห์จริงๆ”

“ไม่ใช่ จันรู้เพราะคุณบุษบอกต่างหากล่ะ”

“ไม่ต้องมาทำเป็นหัวหมอ ตราบใดที่ยังไม่ถึงสิ้นเดือน ผมยังเป็นผู้ครอบครองบ้านหลังนี้อยู่ และมีสิทธิ์จับคุณโยนออกไป หรือไม่ก็แจ้งตำรวจให้ดำเนินคดีกับคุณ”

“แจ้งตำรวจกะผีนะลิ”

“อย่ามาหยาบคายกับผม คุณคือผู้บุกรุกนะ”

“คุณต่างหากเป็นผู้บุกรุก” จันจวงย่นออย่างมีความกล้าขึ้นมา เพราะท่าทีของสิงขรอ่อนลงอย่างเห็นได้ชัด ทำให้ความกลัวของเธอลดลงไปอย่างมากมาย “ถึงคุณจะเคยเป็นเจ้าของบ้านนี้ แต่ตอนนี้คุณตายไปแล้ว ก็เท่ากับว่าคุณไม่ใช่เจ้าของที่นี่อีก”

“ตะ...เดี๋ยวนะ” สิงขรชะงัก ก่อนจะหัวเราะในลำคออย่างงงๆ “คุณว่าใครตาย”

“ก็คุณไง”

ชายหนุ่มระเบิดหัวเราะออกมาทันที “นี่คุณเอาอะไรมาพูดเนี่ย”

“นั่นไง ยังไม่รู้ว่าคุณตัวเองตายแล้วจริงๆ ด้วยสิ” จันจวงหันไปบอก

บุษบรณ

“หยิบอะไรออกมาอีกสักอย่างตีใหม่คะ”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ ท่าทีของเขาอ่อนลงแล้ว”

“นี่คุณเป็นบ้าหรือเปล่าเนี่ย” สิงขรร้องถาม “เข้ามาขโมยของในบ้านผม มาบอกว่าผมตายแล้ว แล้วจะยืนคุยคนเดียวอีกต่างหาก”

“ฉันไม่ได้ขโมย เมียคุณบอกให้ฉันมาเอา แล้วคุณก็ตายแล้วจริงๆ”

“ถ้าตายแล้วผมจะมายืนเถียงกับคุณแบบนี้ได้ยังไง”

“ก็ฉันบอกแล้วว่าฉันมีตาทิพย์ ฉันเห็นวิญญาณของคุณไง”

“เลอะเทอะไปกันใหญ่แล้ว” สิงขรโบกมือ “ผมว่าคุณวางกลองนั้นไว้ที่เดิม แล้วออกไปตีๆ ตีกว่า ไม่งั้นผมแจ้งตำรวจจริงๆ นะเฮ้”

“ตำรวจผีมันไม่มีหรอกค่ะ”

“ตำรวจคนนี่แหละ”

“นี่คุณมั่นใจว่าตัวเองยังไม่ตายจริงๆ ใช่ไหมคะ”

“ก็ใช่ละสิ” สิงขรสวนกลับทันควัน “คุณไปเอาความคิดบ้าๆ แบบนี้มาจากไหนหือ”

“ก็จากเมียคุณนะลิ”

ชายหนุ่มชะงัก สายตาที่จ้องมองมาเต็มไปด้วยความหวาดระแวง ดูเหมือนเขาจะเริ่มสับสนแล้วว่า ตัวเองยังมีชีวิตอยู่จริงๆ หรือเปล่า

“คุณติดต่อบุชได้จริงๆ เหรอ”

“ก็จริงนะลิ ไม่งั้นฉันจะบอกคุณเกี่ยวกับของในกล่องนี้ได้ยังไง มันเป็นเรื่องที่พวกคุณรู้จักแค่สองคนไม่ใช่หรอ” จันจวงเขย่งกล่องเบาๆ “ไหนจะลูกแก้วหิมะนั่นอีก”

หญิงสาวบอก เริ่มรู้สึกตึงตึงๆ ขึ้นมาเล็กน้อย เพราะสิ่งขรตันถามราวกับเขาเป็นคน ส่วนบุชบรรณเป็นคนตายที่เธอสามารถติดต่อได้อย่างไรอย่างนั้น

“ถ้าฉันตอบผมมาสิว่า ผมมีปานแดงรูปหัวใจอยู่ที่ส่วนไหนในร่างกาย”

จันจวงเลิกคิ้ว ก่อนจะหันไปถามบุชบรรณ แล้วหันไปยิ้มกับเขาเมื่อได้คำตอบ “คุณไม่มีปานแดงรูปหัวใจจะไรนั่นหรอ มีแต่แผลเป็นจากรอยไหม้ที่โดนเตารีดตรงต้นขา”

สิงขรชะงัก

“ไม่เคยมีใครเห็นแผลเป็นนั้น นอกจากพ่อแม่คุณที่ตายไปแล้วกับคุณบุช” จันจวงบอก ก่อนจะชะงักแล้วทำหน้าเหวอเมื่อบุชบรรณเริ่มทำเสียงเข้มขึ้น “เออ...คุณบุชบอกว่า นอกจากคุณจะไปเปิดให้ผู้หญิงที่ซื้อลูกศรดูก่อนจะทะเลาะกับเธอ”

“ผมไม่เคยแก้ผ้าให้ผู้หญิงคนอื่นดู”

“นั่นฉันก็พูดถูกใช้ใหม่ล่ะ” จันจวงยิ้มกริ่ม เริ่มเห็นธนบัตรสีเทาลอยเต็มไปหมด

“คุณพูดถูกทั้งหมด ของในกล่องนั้น รวมทั้งเหตุการณ์ที่มีแต่ผมกับบุชเท่านั้นที่รู้”

“ถ้าฉันคุณก็เชื่อฉันแล้วสิ”

สิงขรถอนใจเฮือก ก่อนจะมองไปรอบๆ ห้อง “บุชอยู่ในห้องนี้หรือ”

“ใช่ เธออยู่ข้างๆ ฉันเนี่ย”

“ทำไม...ทำไมเธอถึงปรากฏตัวให้คุณเห็น ทำไมไม่ปรากฏตัวให้ผมเห็น”

“ฉันคิดว่ามันเป็นการหลอมน้ำทางมิตินะ” จันจงพยายามอธิบายในสิ่งที่เธอศึกษามาก่อนจะเริ่มทำงานเป็นร่างทรงหลอกหลวงคน “คุณบุษอยู่โลกเดียวกับฉัน ส่วนคุณอยู่อีกโลกหนึ่ง พอปรับจูนกันไม่ได้ก็มองไม่เห็นกัน ต่างคนก็ต่างใช้ชีวิตในมิติของตัวเอง เธอไม่ได้ปรากฏตัวให้ฉันเห็นหรอกนะ เพราะเธอยังไม่ตาย แต่คุณตายแล้ว มีฉันคนเดียวเท่านั้นที่เห็นคุณ”

สิงขรเดินโซเซมาทრุดตัวลงนั่งบนเตียง ไหล่หนาของเขางอรั้งเหมือนคนแบกโลกเอาไว้ทั้งโลก

“คุณกำลังเข้าใจผิด”

“ฉันเธอ” จันจงย้อนถามอย่างงงๆ

“ผมยังไม่ตาย”

หญิงสาวเลิกคิ้ว ก่อนจะหัวเราะเบาๆ พร้อมส่ายหน้า “คุณนี่มันผีชัดจริงๆ”

ชายหนุ่มเมงยหน้ามองเธอ ก่อนจะชี้ไปที่กล่อง “ไม่เชื่อก็หยิบหนังสือพิมพ์ที่อยู่กันกล่องออกมาอ่านสิ”

จันจงขมวดคิ้วมุ่น ก่อนจะก้มลงควานหาหนังสือพิมพ์ที่เขาบอก

“ทำอะไรคะ” บุษบรณร้องถาม “เขาสงสัยอะไรอีกเธอ”

“เขาบอกให้ฉันหยิบหนังสือพิมพ์ขึ้นมาอ่าน” จันจงตอบ

“หนังสือพิมพ์อะไรคะ”

ร่างทรงสาวชักใจคอไม่ดีกับคำถามนั้น เพราะบังเอิญเจอหนังสือพิมพ์ที่ว่าพอดี ก่อนจะได้ดึงมันออกมาแล้ววางกล่องลงบนพื้น จากนั้นก็คลี่หนังสือพิมพ์ที่พับเป็นสองทบออกดู

ข่าวพาดหัวบนหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นเป็นข่าวการเสียชีวิตของหม่อมราชวงศ์อคิน ทวีกาล ในงานเลี้ยงวันเกิดของตัวเองที่วังแสงจันทร์

จันจวงจำได้ว่าตัวเองอยู่ในงานนั้นด้วยในฐานะพนักงานเสิร์ฟ ก่อนจะนึกเอะใจและปะติดปะต่อเรื่องราวขึ้นมาโดยอัตโนมัติ

“เฮ้...ฉันจำได้แล้ว คุณสองคนทะเลาะกันที่งานวันเกิดของคุณชายอภินิหาร” จันจวงมองสองสามีภรรยาสลับกัน “เป็นเพราะคุณไปกอดกับนางแบบที่ชื่อลูกศร ภรรยาคุณก็เลยโกรธ หยิบแก้วไวน์ในถาดที่ฉันถือเดินผ่านไปพอดีใส่คุณ”

ทั้งบุษภรรยาและสิงขรต่างก็ชะงักไปด้วยกันทั้งคู่ พวกเขาคงจำจันจวงไม่ได้ และไม่คิดว่าจะมาเจอจุดใต้ตำตอพอดีแบบนี้

“นั่นไม่ใช่ข่าวที่ผมอยากให้คุณอ่าน”

“อ้าว...” จันจวงอ้าปากหวอ

“เปิดไปหน้าก่อนสุดท้ายสิ มีกรอบเล็กๆ อยู่ตรงมุมล่างซ้าย”

จันจวงรีบเปิดหนังสือพิมพ์ไปยังหน้าที่เขาบอกทันที ก่อนจะเลื่อนสายตาไปอ่านข่าวหนึ่งซึ่งเป็นกรอบเล็กๆ ไม่น่าสนใจเท่ากับข่าวการเสียชีวิตอย่างมีเงื่อนงำของราชินิกุลหนุ่ม

“รถแก๊งประสานงากับรถบรรทุกท่ามกลางสายฝน หญิงสาวดับสยงคาที่”

ร่างทรงสาวเบิกตากว้างขึ้น หันไปมองบุษภรรยาอย่างสับสน ก่อนจะก้มลงอ่านข่าวต่อด้วยเสียงสั่นเทา

“อุบัติเหตุคร่าชีวิตไฮโซสาว ซึ่งรถแก๊งรถบรรทุกที่วิ่งสวนมาชนเข้าอย่างจัง ประกอบกับฝนตก ทำให้รถเสียหลักพลิกคว่ำหลายตลบ บริเวณทางโค้งตันไทรซึ่งชาวบ้านลือกันสนั่นว่าเป็นโค้งร้อยศพ...” จันจวงอ่านอย่างตั้งใจ เริ่มมีคำกลางแล้วว่า ทำไมเธอถึงจำอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับสิงขรเมื่อเดือนก่อนไม่ได้

นั่นเพราะอุบัติเหตุในครั้งนั้นไม่ใช่เขาที่เสียชีวิต แต่เป็น...

“...เป็นเหตุให้ นางบุษภรรยา อำนวยวานิช เสียชีวิตคาซากรถที่ยับเยิน”

อ่านถึงตรงนั้นจันจวงก็ชะงัก และจะหันไปถามนามสกุลของบุษบรณให้แน่ใจ แต่แทนที่จะเห็นหญิงสาวผู้เลอโฉมแต่งกายด้วยชุดสะอาดเรียบร้อยเหมือนตอนที่ซื่อนจี้กรยานยนต์มาด้วยกัน กลับกลายเป็นผู้หญิงซึ่งอยู่ในชุดราตรีสีแดงที่ตามล่าตัวรวมทั้งไบหน้าเต็มไปด้วยเลือดและแผลเหวอะหวะ

บุษบรณมองเธออย่างงุนงง ก่อนจะก้มลงมองตัวเองที่จู่ๆ ก็เปลี่ยนมาใส่ชุดราตรี แถมยังมีแผลและเลือดเต็มไปทั้งไบหน้าและลำตัว

“นะ...นี่มันอะไรกัน”

หญิงสาวที่เพิ่งรู้ว่าตัวเองตายไปแล้วกริ๊งออกมา พอจันจวงเห็นอย่างนั้นก็ตัวแข็งทื่อ ดวงตาที่เบิกกว้างอยู่แล้วเหลือกลาน ก่อนจะสิ้นสติล้มป้ชัญญะไปในวินาทีนั้นเอง

ให้ตายสิ นี่ฉันคุยกับผีที่ไม่รู้ว่าตัวเองตายถึงสองตนเป็นวรรคเป็นเวรมาตั้งสามคืนเลยหรือนี่